

Stormens søster

Lucinda Riley

Stormens søster

Oversatt av Benedicta Windt-Val

CAPPELEN DAMM

Lucinda Riley
Originalens tittel: *The Storm Sister*
Oversatt av Benedicta Windt-Val

Copyright © Lucinda Riley, 2015

Norsk utgave:
© CAPPELEN DAMM AS, 2016

ISBN 978-82-02-44500-3

1. utgave, 1. opplag 2016

Omslagsdesign: Miriam Edmunds
Omslagsfoto: (fjell) Shutterstock,
(dame) Mark Owen/ Arcangel Images
Sats: Type-it AS

Trykk og innbinding: UAB PRINT-IT, Litauen 2016

Satt i Sabon 9,5/12 og trykt på 70 g Enso Lux Cream 1,6.

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.

Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.cappelendamm.no

Allys historie

Til Susan Moss, min sjelesøster.

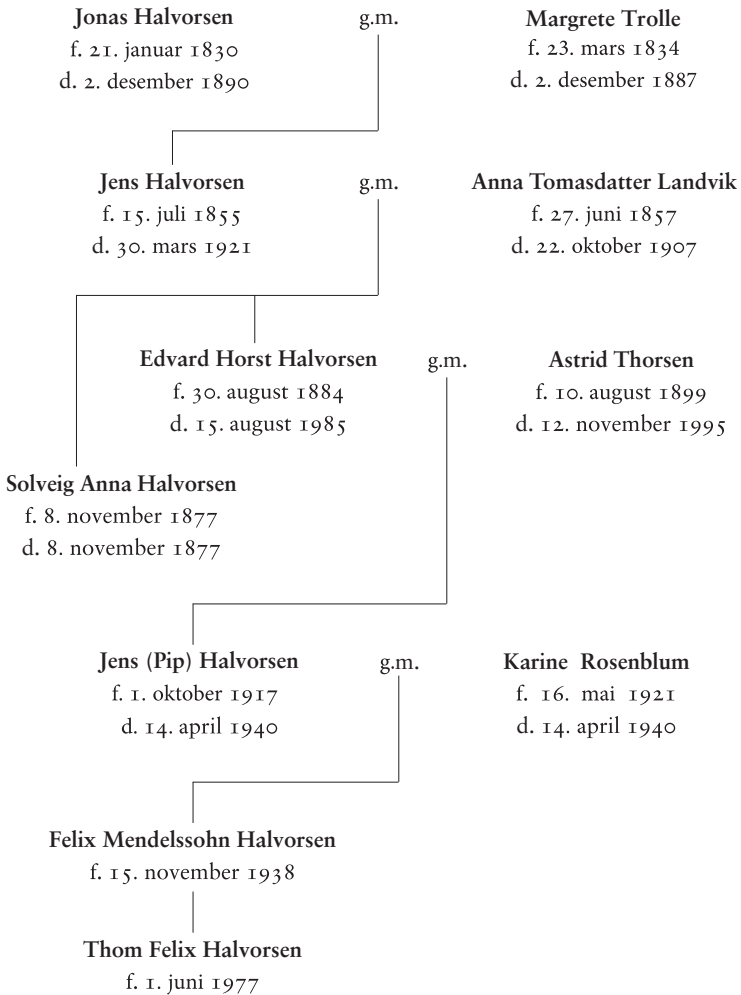

*Jeg ville ikke liste meg langs kysten, men styre
midt ut på havet, veiledet av stjernene.*

George Eliot

Familien Halvorsens stamtre

Persongalleri

ATLANTIS

Pa Salt – *søstrenes adoptivfar (død)*
Marina (Ma) – *søstrenes formynder*
Claudia – *husholderske på Atlantis*
Georg Hoffman – *Pa Salts advokat*
Christian – *kapteinen*

SØSTRENE D'APLIÈSE

Maia
Ally (Alcyone)
Star (Asterope)
CeCe (Celaeno)
Tiggy (Taygete)
Electra
Merope (savnet)

Ally

Juni 2007

Morgenstemning

Kapittel 1

Egeerhavet

Jeg kommer alltid til å huske nøyaktig hvor jeg var og hva jeg gjorde da jeg fikk vite at min far var død.

Jeg lå naken i solen på dekket av *Neptun*, med Theos hånd hvilende på magen min. Sandstranden på øya foran oss lå som en gyllen, øde bue og glitret i solen, lunt plassert i et rede av klipper. Det krystallklare, turkise vannet gjorde et dovent forsøk på å danne bølger når det traff stranden, og bruste elegant, omtrent som skummet på en cappuccino.

Bysset til ro av stille vær, tenkte jeg, *akkurat som meg*.

Vi hadde ankret opp i en liten bukt utenfor den lille greske øya Macheres ved solnedgang kvelden før, og vasset i land utstyrt med to kjølebokser. Den ene var fylt med fersk fisk og sardiner som Theo hadde fanget tidligere på dagen, den andre inneholdt vin og vann. Jeg satte fra meg kjøleboksen min på sanden, pesende av anstrengelse, og Theo kysset meg ømt på nesen.

«Vi er skipbrudne på vår helt private, øde øy,» erklærte han og slo ut med begge armene for å favne de idylliske omgivelsene. «Nå går jeg og finner noe ved så vi kan få tilberedt fisken vår.»

Jeg så etter ham da han forsvant i retning av klippene som dannet en halvmåne rundt stranden, på jakt etter noen av de få knusktørre buskene som vokste i sprekkene. Han var en seiler i verdensklasse, men den spinkle kroppen røpet ingenting om styrken som bodde i den. Sammenlignet med de fleste andre menn jeg seilte sammen med i regattaer, som tilsynelatende

bare besto av svulmende muskler og Tarzan-lignende brystkasser, var Theo den reneste miniatyr. Noe av det første jeg hadde bemerket ved ham, var at han haltet. Senere fortalte han meg at han hadde brukket ankelen da han falt ned fra et tre som guttunge, og at den aldri hadde grodd skikkelig.

«Det er vel enda en grunn til at jeg alltid har likt meg best på vannet. Når jeg seiler, er det ingen som kan se hvor krøkkete jeg beveger meg på land,» lo han.

Vi stekte fisken, og da vi hadde spist, elsket vi under stjernene. Morgenen etter var den siste vi skulle tilbringe sammen om bord. Og like før jeg bestemte meg for at det var på høy tid jeg gjenopptok kontakten med omverdenen ved å slå på mobilen, og dermed oppdaget at hele min verden hadde rast sammen, lå jeg altså der ved siden av ham, i perfekt harmoni med meg selv og omgivelsene. I tankene gjenopplevde jeg den mirakuløse historien om Theo og meg, og alt som hadde ført frem til dette vidunderlige øyeblikket. Det var som en surrealistisk drøm ...

Jeg hadde sett ham første gang for omtrent et år siden, under Heineken Regatta i St. Martin i Karibia. Mannskapet på vinnerbåten ble hyllet under festmiddagen, og jeg ble forbauset over å oppdage at skipperen deres var Theo Falys-Kings. Han var en berømthet i seilmiljøet, og i løpet av de siste fem årene hadde han ledet flere mannskap til seier i havseilas enn noen annen kaptein.

«Han er helt annerledes enn jeg hadde forestilt meg,» kommenterte jeg lavmælt til Rob Bellamy, en gammel kamerat som hadde seilt sammen med meg for det sveitsiske landslaget. «Han ser ut som en raring med den kraftige brilleinnfatningen.» I det samme reiste Theo seg og gikk bort til et annet bord. «Og han har en nokså pussig måte å gå på,» tilføyde jeg.

«Han minner absolutt ikke mye om de vanlige, muskuløse seilerne,» innrømmet Rob. «Men Al, fyren er rett og slett et geni! Han har en sjette sans når det gjelder vann, og jeg vet ingen jeg heller ville ha som skipper i en båt under et skikkelig uvær.»

Senere den kvelden presenterte Rob meg for Theo, og jeg

registrerte at de brunspettede, grønne øynene hadde et tankefullt uttrykk da han trykket hånden min.

«Jaså, så du er den berømte Al D'Aplièse.»

Stemmen var varm og rolig under den britiske aksenten. «Ja til den siste delen av utsagnet,» svarte jeg, forlegen over komplimenten. «Men det er vel *du* som er berømt av oss to.» Jeg gjorde mitt beste for å holde blikket stødig under den vedvarende granskningen.

Ansiktet hans myknet, og han lo lavt.

«Hva er det som er så morsomt?» spurte jeg.

«Jeg hadde ærlig talt ikke ventet meg *deg*.»

«Hva mener du med *meg*?»

Theos oppmerksomhet ble avledet av en fotograf som ville ha et bilde av hele laget, så jeg fikk aldri vite hva han egentlig hadde siktet til.

Etter den kvelden begynte jeg å legge merke til ham under de forskjellige sosiale tilstelningene som fulgte med regattaene vi deltok i. Han hadde en udefinerbar utstråling og en dempet, hjertelig latter som fikk folk til å flokke seg rundt ham, til tross for at han ellers opptrådte nokså reservert. Hvis det var en formell tilstelning, var han gjerne kledd i kakibukser og en krøllet linjakke, som en gest til etiketten og sponsorene. Men de slitte seilerskoene og det uregjerlige brune håret fikk det alltid til å se ut som om han nettopp hadde hoppet i land fra en båt.

De første gangene jeg traff ham slik, virket det som om vi danset rundt hverandre. Blikkene våre møttes ofte, men Theo gjorde aldri noe forsøk på å fortsette den første samtalen vår. Det var først nå, for seks uker siden, da mannskapet mitt hadde halt i land seieren i Antigua og vi feiret vinnerlykken under Lord Nelsons ball som markerte avslutningen på regatta-uken, at han plutselig hadde prikket meg på skulderen.

«Godt gjort, Al,» sa han.

«Takk,» svarte jeg, lykkelig over at mannskapet vårt for én gangs skyld hadde slått hans.

«Jeg har hørt mye godt om deg denne sesongen, Al. Kunne du tenke deg å være med i mannskapet mitt under Kyklade-regattaen i juni?»

Jeg hadde allerede fått tilbud om en plass på en annen båt, men jeg hadde ikke sagt ja ennå. Theo så at jeg nølte.

«Du er allerede opptatt?»

«Jeg har en forespørsel, ja.»

«Ta kortet mitt, i hvert fall. Tenk på det, og gi meg beskjed senest i slutten av uken. Jeg kunne virkelig ha god bruk for en av ditt kaliber om bord.»

«Takk,» sa jeg, og mentalt skjøv jeg fra meg all tvil. Hvem i all verden ville finne på å takke nei til en mulighet for å seile med den mannen som for tiden gikk under navnet «Havets konge»? Han snudde seg for å gå, men jeg stanset ham. «Sist vi snakket sammen, sa du at du ikke hadde ventet deg *meg*. Hva mente du med det?»

Han lot blikket gli over meg før han svarte. «Jeg hadde aldri truffet deg personlig, men jeg hadde hørt en del om dine ferligheter i en seilbåt. Og som sagt – du er ikke slik jeg hadde ventet meg. Det var ikke noe annet. Vi snakkes, Al.»

Jeg ruslet tilbake til rommet jeg hadde leid på et lite pensjonat ved havnen i St. John's, trakk inn den friske kveldsluften og grublet over hva det var ved Theo som fascinerte meg sånn. Gatelyktene badet de muntre, mangefargede fasadene i et varmt skjær, og lyden av latter og stemmer drev mot meg fra barer og kafeer et stykke borte. Men jeg var så oppglødd over seieren og tilbudet fra Theo Falys-Kings at jeg nesten ikke la merke til omgivelsene.

Da jeg kom inn på rommet, gikk jeg rett bort til laptopen min og skrev en e-post til ham der jeg aksepterte tilbudet hans. Før jeg sendte den, tok jeg en dusj og stelte meg for natten. Så leste jeg den på nytt, og jeg rødmet da jeg så hvor ivrig jeg virket. Det var nok best jeg lot den ligge et par dager før jeg sendte den. Jeg la meg på sengen og tøyde ut armene for å motvirke spenningen og stølheten etter dagens regatta.

«Jaha, Al,» mumlet jeg smilende for meg selv. «*Det* blir nok en interessant regatta.»

Jeg sendte e-posten som planlagt, og Theo kontaktet meg umiddelbart og ga uttrykk for sin glede over at jeg ville slutte meg til mannskapet hans. Og for bare to uker siden gikk jeg altså om bord i den regattariggede yachten av merket Hanse

540 som lå i havnen i Naxos, for å begynne forberedelsene til regattaen ved Kykladene. Jeg var uvanlig og uforklarlig nervøs.

Regattaen var ikke spesielt krevende i forhold til så mange andre konkurranseseilaser. Deltagerne var en blanding av seriøse seilere og amatører, men alle var like oppglødd ved utsiktene til åtte dagers fantastisk seilas mellom noen av verdens vakreste øyer. Og siden vårt mannskap var blant de mest rutinerne, visste jeg at vi hadde favorittstempelet på oss.

Theos mannskaper var alltid svært unge, så min venn Rob Bellamy og jeg var faktisk «seniormedlemmer», både når det gjaldt alder og erfaring. Jeg hadde hørt at Theo likte å rekruttere talent på et tidlig stadium for å unngå innarbeidede dårlige vaner. Resten av vårt mannskap på seks var alle i begynnelsen av tyveårene: Guy, en røslig engelskmann, Tim, en avslappet australier, og Mick, en halvt tysk, halvt gresk sjømann som kjente farvannet i Egeerhavet som sin egen bukselomme.

Selv om jeg var ivrig etter å arbeide med Theo, hadde jeg ikke kastet meg hodekulls ut i dette. Jeg hadde gjort mitt beste for å finne ut mest mulig om denne gåten som gikk under navnet «Havets konge», både ved hjelp av Internett og ved å snakke med folk som hadde seilt sammen med ham tidligere.

Jeg hadde hørt at han var britisk og hadde studert ved Oxford, noe som forklarte den avmålte aksenten hans. Men i profilen hans på Internett sto det at han var amerikansk borger og at han hadde ledet universitetslaget til Yale frem til seier mange ganger. Én av vennene mine hadde hørt at han kom fra en rik familie, en annen at han bodde på en båt.

Perfeksjonist ... Kontrollfrik ... Vanskelig å tilfredsstille ... Arbeidsnarkoman ... Kvinnehater ... Dette var noen av de beskrivelsene jeg hadde hørt, og den sistnevnte kom fra en kvinnelig seilerkollega som hevdet at hun var blitt satt på sidelinjen og hadde fått dårlig behandling da hun var med i mannskapet hans. Det ga grunn til ettertanke. Men den generelle oppfatningen var grei nok:

Absolutt den beste skipperen jeg har jobbet for noen gang.

Allerede den første dagen om bord begynte jeg å forstå hvorfor Theo hadde oppnådd så stor respekt blant sine likemenn.

Jeg var vant til høyrøstede skippere som brølte ut instruksjoner og kjefte til høyre og venstre, som en gretten kokk i et kjøkken. Theos lavmælte holdning var som en åpenbaring. Han sa ikke så mye mens han studerte ferdighetene våre, men holdt øye med oss litt på avstand. Da dagen var omme, samlet han oss og påpekte styrkene og svakhetene våre med jevn og rolig stemme. Jeg skjønnte at han ikke hadde oversett noe, og den naturlige autoriteten hans gjorde at vi merket oss alt han sa.

«Og forresten, Guy – jeg vil ikke ha noe av at du sniker deg til å ta en røyk under regattatrening,» tilføyde han med et skjevt smil idet han ga oss fri for kvelden.

Guy rødmet helt opp til det lyse hårfestet. «Den fyren må ha øyne i nakken,» mumlet han til meg da vi toget ned landgangen for å dusje og skifte til middag.

Da jeg forlot pensjonatet sammen med resten av mannskapet den kvelden, var jeg lykkelig over at jeg hadde bestemt meg for å seile sammen med dem i regattaen. Vi gikk langs havnen i Naxos og så opp på det gamle steinslottet som lå opplyst høyt oppe over landsbyen. Et virvar av trange smug snodde seg nedover mellom de hvitkalkede husene. Spisestedene langs havnen var fulle av seilere og turister som nøt den lekre sjømaten og skålte i endeløse glass med ouzo. Vi fant et lite, familiedrevet spisested i en sidegate, med vakleворne trestoler og tallerkener som ikke passet sammen. Den hjemmelagde maten var akkurat det vi trengte etter en lang dag i båten, for sjøluften ga oss en glupende appetitt.

Mennene stirret storøyd på meg da jeg kastet meg over moussakaen og rikelige mengder ris.

«Hva er det? Har dere aldri sett en kvinne spise før?» spurte jeg sarkastisk, samtidig som jeg strakte meg etter enda et stykke brød.

Theo bidro til den godmodige ertingen med en tørr kommentar i ny og ne, men han gikk så fort han hadde spist – han ville ikke være med på den planlagte barrunden etter middagen. Jeg fulgte eksempelet kort tid etter. Mine år som profesjonell seiler hadde lært meg at guttenes krumspring etter mørkets frembrudd ikke var noe jeg ønsket å være vitne til.

I løpet av de neste par dagene, overvåket av Theos tan-

kefulle, grønne blikk, lærte vi oss å samarbeide på den rette måten, og vi ble raskt forvandlet til et godt og effektivt team. Min beundring for arbeidsmetodene hans vokste jevnt og trutt. Den tredje kvelden vi var på Naxos, var jeg spesielt sliten etter en krevende dag på sjøen under den brennende solen, så jeg var den første som reiste seg etter middagen.

«Jeg stikker nå, gutter.»

«Jeg går nå, jeg også. God natt, folkens. Ingen tømmermenn om bord i morgen, takk!» sa Theo og fulgte meg ut av restauranten. «Kan jeg slå følge med deg?» spurte han da han tok meg igjen på gaten utenfor.

«Ja, selvfølgelig,» nikket jeg, men jeg følte meg plutselig anspent nå som vi var alene sammen for første gang.

Vi gikk tilbake til pensjonatet gjennom de smale, brolagte gatene. Månen lyste opp de små, hvite husene med de blåmalte dørene og vinduslemmene. Jeg gjorde mitt beste for å holde en samtale i gang, men Theo bidro bare med et kort «ja» eller «nei» innimellom, og de knappe svarene hans begynte å irritere meg.

Da vi kom inn i resepsjonen i det lille pensjonatet, snudde han seg plutselig mot meg. «Du er virkelig den fødte seiler, Al. Du slår de fleste av karene langt ned i støvlene. Hvem har lært deg opp?»

«Faren min,» sa jeg, overrasket over komplimenten. «Han tok meg med ut i seilbåt på Genèvesjøen helt fra jeg var bitte liten.»

«Aha, Genève. Det forklarer den franske aksenten.»

Jeg stålsatte meg for å ta imot en «si noe sexy på fransk»-kommentar av den typen jeg pleide å få fra menn på dette punktet i samtalen, men den kom ikke.

«Faren din må være en fenomenal seiler – han har gjort en ypperlig jobb med deg.»

«Takk,» sa jeg avvæpnet.

«Hva synes du om å være eneste kvinne om bord? Men det er du vel vant med fra før,» tilføyde han fort.

«Ærlig talt tenker jeg ikke over det.»

Han så granskende på meg gjennom brillene. «Jaså? Vel, du får unnskyldte at jeg sier det, men det tror jeg faktisk du gjør.

Jeg tror du prøver å overkompensere for det, og det er da du gjør feil. Jeg vil anbefale at du slapper av litt mer og bare er deg selv. God natt, Al.» Han smilte kort og begynte å gå opp trappen til rommet sitt.

De stivede, hvite lakenene klødde mot huden da jeg lå i den smale sengen den kvelden, og kinnene mine brant fremdeles etter kritikken hans. Var det *min* feil at kvinner ennå var en slags rariteter – eller, som noen av de mannlige kollegene mine utvilsomt ville si, en nyhet – om bord i profesjonelle konkurranseseilere? Og hvem trodde Theo Falys-Kings egentlig at han var? En slags hobbypsykolog som gikk rundt og analyserte folk som ikke hadde behov for å bli analysert?

Jeg hadde alltid ment at jeg håndterte denne «kvinne i en mannsdominert verden»-greia veldig bra, og at jeg klarte å ta både vennlige finter og slengbemerkinger om kjønn mitt på sparket. Jeg hadde bygget opp en vegg av ukrenkelighet i karrieren min, og etablert to forskjellige personligheter – «Ally» hjemme, «Al» på jobben. Ja, det var ofte tøft, og jeg hadde lært meg å holde munn, spesielt når kommentarene hadde et tydelig seksuelt innhold og henviste til den såkalte «blonde» oppførselen min. Jeg hadde alltid gjort mitt beste for å avverge slike bemerkninger ved å samle de rødgyrne krøllene mine i en stram hestehale i nakken og ikke bruke så mye som en antydning til sminke for å fremheve øynene mine eller dekke over fregnene. Og jeg jobbet like hardt som noen av mannfolkene om bord – ja, kanskje til og med hardere, freste jeg for meg selv.

Jeg var så opprørt at jeg ikke fikk sove, men så husket jeg med ett noe faren min hadde sagt: Mye av den irritasjonen folk føler over slike personlige kommentarer, kommer vanligvis av at det er et korn av sannhet i dem. Og etter hvert som nattetimen gikk, måtte jeg innrømme at Theo antagelig hadde rett. Jeg var ikke «meg selv».

Neste kveld fikk jeg på nytt følge med Theo da jeg gikk tilbake til pensjonatet. Selv om han ikke var så fysisk stor, opplevde jeg ham som ganske overveldende, og jeg merket at jeg snublet i ordene. Han lyttet i taushet mens jeg strevde med å forklare den spaltede personligheten min.

«Tja ...» sa han. «Faren min – som jeg vanligvis ikke pleier å høre så mye på – sa en gang at kvinnene ville styre verden hvis de bare ville ta i bruk sine egne sterke sider og slutte å prøve å være menn. Kanskje du skulle forsøke å følge det rådet.»

«Det er lett for en mann å si, men har faren din noen gang prøvd å jobbe i et totalt kvinnedominert miljø? Og ville han være 'seg selv' hvis han gjorde det?» parerte jeg, irritert over den nedlatende holdningen hans.

«Godt poeng,» nikket Theo. «Men det ville kanskje hjelpe litt hvis jeg kalte deg Ally. Det passer mye bedre til deg enn Al. Har du noe imot det?»

Før jeg rakk å svare, bråstanset han midt i den maleriske havnen der små fiskebåter vugget sakte mellom større yachter og motorcruisere. Den dempede lyden av rolig sjø som klukket dovent mot skrogene, virket alltid like beroligende på meg. Jeg så hvordan han kikket opp mot himmelen og spilte ut neseborene mens han snuste ut i luften for å finne ut hva slags vær vi hadde i vente. Det var noe jeg bare hadde sett eldre sjøfolk gjøre, og jeg måtte le ved forestillingen om Theo som gammel, gråsprenget sjøulk.

Han snudde seg mot meg med et forundret smil. «Hva er det som er så morsomt?»

«Ingenting,» sa jeg. «Og hvis det får deg til å føle deg bedre, kan du gjerne kalle meg Ally.»

«Takk. Og nå er det best vi kommer oss tilbake til pensjonatet og får oss litt søvn. Jeg har planlagt en hard dag for oss i morgen.»

Samtalen vår utspilte seg i tankene mine gang på gang etter at jeg hadde lagt meg, og gjorde meg rastløs – jeg som vanligvis sov som en stein, særlig når jeg trente eller konkurrerte.

Og Theos råd var ikke akkurat til noen hjelp for meg heller. I dagene som fulgte, gjorde jeg den ene tåpelige feilen etter den andre, og jeg begynte å føle meg mer som en nybegynner enn som den garvede seileren jeg var. Jeg refset meg selv strengt – men pussig nok kom det aldri et kritisk ord fra Theo, selv om resten av mannskapet ertet meg godmodig.

Den femte kvelden følte jeg meg så forvirret og ille berørt over de uvanlig dårlige prestasjonene mine at jeg ikke engang

ble med resten av gjengen ut for å spise. I stedet slo jeg meg ned på den lille terrassen utenfor pensjonatet og spiste brød, fetaost og oliven som den vennlige vertinnen skaffet meg. Jeg druknet sorgene mine i den simple rødvinen hun serverte, og da jeg hadde helt i meg en hel del glass, begynte jeg å føle meg uvel og syntes fryktelig synd på meg selv. Jeg hadde akkurat reist meg ustøtt fra bordet for å komme meg i seng, da Theo kom ut på terrassen.

«Går det bra med deg?» spurte han og skjøv brillene opp på nesen for å se ordentlig på meg. Jeg myste tilbake på ham, men konturene av ham virket uforklarlig tåkete.

«Ja,» svarte jeg hest og skyndte meg å sette meg igjen, for alt jeg prøvde å fokusere på, begynte å svaie.

«Alle var bekymret for deg da du ikke dukket opp i kveld. Du er vel ikke syk, håper jeg?»

«Nei,» svarte jeg og kjente hvordan den sviende gallen steg opp i halsen på meg. «Jeg er helt i orden.»

«Du kan bare si det hvis du er syk – jeg kommer ikke til å bruke det mot deg, det lover jeg. Kan jeg sette meg?»

Jeg svarte ikke. Jeg klarte det rett og slett ikke, for jeg hadde mer enn nok med å kjempe mot kvalmen. Han slo seg ned i plaststolen rett overfor meg.

«Hva er i veien, Ally?»

«Ingenting,» presset jeg frem.

«Ally, du er helt grønn i fjeset. Er du sikker på at du ikke er syk?»

«Jeg ... Unnskyld meg.»

Jeg kom meg på bena og rakk så vidt bort til kanten av terrassen før jeg kastet opp utover fortauet nedenfor.

«Stakkars deg.» Et par sterke hender la seg fast rundt livet på meg. «Det er jo helt klart at du ikke er frisk. Nå skal jeg hjelpe deg opp på rommet ditt. Hvilket nummer er det?»

«Jeg er ... helt i orden,» mumlet jeg idiotisk, fullstendig skrekkslagen over det som nettopp hadde skjedd. Og så rett for øynene på Theo Falys-Kings, som jeg av en eller annen uforklarlig grunn så inderlig ønsket å gjøre inntrykk på. Alt tatt i betraktning kunne det knapt ha vært verre.

«Kom igjen.» Han heiste den slappe armen min opp over

skulderen og mer eller mindre bar meg forbi de andre middagsgjestene, som stirret på meg med avsky i blikket.

Jeg kastet opp et par ganger til da jeg kom opp på rommet, men det skjedde i det minste inne på toalettet. Og hver gang jeg kom ut igjen, var Theo der og ventet på meg og hjalp meg tilbake i sengen.

«Jeg er helt fin igjen i morgen,» stønnet jeg. «Jeg lover!»

«Du har sagt det mellom hver gang du har kastet opp i over to timer nå,» sa Theo rolig og tørket den klisne svetten av pannen min med et kjølig, fuktig håndkle.

«Gå og legg deg, Theo,» mumlet jeg omtåket. «Jeg klarer meg fint nå. Trenger bare å sove litt.»

«Jeg skal gå om en stund.»

«Takk for at du tar vare på meg,» hvisket jeg idet øynene mine begynte å gli igjen.

«Ingenting å takke for, Ally.»

Jeg smilte for meg selv der jeg svevde mellom søvn og våken tilstand noen sekunder før jeg ble helt borte. «Jeg tror jeg elsker deg,» hørte jeg meg selv si før mørket lukket seg rundt meg.

Neste morgen følte jeg meg litt matt, men betydelig bedre. Da jeg sto opp, snublet jeg over Theo, som hadde funnet en ekstra pute og lå sammenkrøpet på gulvet i dyp søvn. Jeg lukket døren til badet etter meg, sank ned på kanten av badekaret og husket de ordene jeg hadde tenkt kvelden før – ja, for jeg hadde vel for himmelens skyld ikke sagt dem høyt?

Jeg tror jeg elsker deg.

Hvor i all verden hadde det kommet fra? Eller hadde jeg bare drømt at jeg sa det? Jeg hadde tross alt vært ganske syk, det kunne bare være noe jeg hadde drømt. *Herregud, jeg håper det*, stønnet jeg for meg selv der jeg satt med hodet i hendene. Men ... hvordan kunne jeg huske ordene så tydelig nå hvis jeg ikke hadde sagt dem høyt? De hadde selvfølgelig ingenting med virkeligheten å gjøre, men nå trodde Theo kanskje at jeg faktisk mente det. Og det gjorde jeg naturligvis ikke ... gjorde jeg vel?

Langt om lenge våget jeg meg ut fra badet og fant Theo på vei ut av rommet. Jeg klarte ikke å møte blikket hans da han

sa at han ville gå inn til seg selv og ta en dusj, og at han ville komme tilbake om ti minutter for å ta meg med ned til frokost.

«Bare gå og spis, Theo. Jeg tar ikke sjansen på det.»

«Du må spise noe, Ally. Hvis du ikke klarer å holde maten nede i en time etterpå, er jeg redd jeg må forvise deg fra båten til du blir bedre. Du kjenner reglene.»

«Ja vel,» nikket jeg mismodig. Aldri hadde jeg ønsket så inderlig at jeg kunne gjøre meg usynlig. Aldri i mitt liv hadde jeg ønsket så inderlig at jeg befant meg et helt annet sted.

Et kvarter senere gikk vi ned på terrassen sammen. De andre medlemmene av mannskapet så opp på oss og flirte megetsigende. Jeg hadde lyst til å dra til hver og en av dem.

«Ally har fått et magevirus,» kunngjorde Theo da vi hadde satt oss. «Men det ser ut som du også har gått glipp av en del av skjønnhetssønnen, Rob!» Hele gjengen flirte av Rob, som trakk forlegent på skuldrene mens Theo rolig begynte å snakke om den treningsøkten han hadde planlagt for oss.

Jeg sa ingenting. Jeg var glad han hadde ført samtalen videre, men jeg visste hva alle de andre tenkte. Og da nyttet det ikke om de tok aldri så mye feil. Jeg hadde lovet meg selv at jeg aldri ville innlede et forhold til et annet medlem av besetningen, for jeg visste hvor raskt kvinner kunne få dårlig rykte i seilmiljøet, der alle kjente alle. Og nå lot det til at jeg hadde oppnådd dette selv om jeg var aldri så uskyldig.

I det minste klarte jeg å holde maten nede, og fikk lov til å slippe om bord. Fra da av satte jeg alt inn på å gjøre det klart for alle og enhver – og spesielt for ham selv – at jeg ikke var det minste interessert i Theo Falys-Kings. Under treningsøkene holdt jeg meg så langt borte fra ham som overhodet mulig på et så lite fartøy, og jeg svarte ham bare med enstavelsesord. Og om kvelden når vi hadde spist, bet jeg tennene sammen og ble sittende sammen med de andre når han reiste seg for å gå tilbake til pensjonatet.

For, som jeg sa til meg selv – jeg elsket ham ikke. Og jeg ville ikke at noen andre skulle tro jeg gjorde det heller. Men samtidig som jeg gjorde mitt beste for å overbevise alle rundt meg, oppdaget jeg at det ikke fantes noen ekte overbevisning

hos meg selv. Jeg tok meg i å studere ham når jeg trodde han ikke la merke til det. Jeg beundret den rolige, nøkterne måten han håndterte besetningen på, og de innsiktsfulle kommentarene hans som knyttet oss sammen og fikk oss til å fungere bedre som team. Jeg kunne heller ikke unngå å se at kroppen hans var fast og muskuløs under klærne, selv om han ikke var så høy og kraftig. Gang på gang opplevde jeg at han fremsto som den sterkeste og mest veltrente av oss.

Hver gang de forræderske tankene mine gikk i *den* retningen, gjorde jeg mitt beste for å få kontroll over dem. Men jeg hadde plutselig begynt å legge merke til at Theo ofte gikk rundt med bar overkropp. Ganske visst var det brennende hett om dagen, men var det virkelig nødvendig å kaste skjorten bare for å se på noen regattakart ...?

«Er det noe du trenger, Ally?» spurte han en gang han snudde seg og oppdaget at jeg betraktet ham.

Jeg husker ikke hva jeg svarte, men jeg fortet meg å se vekk, og kinnene mine glødet av skam.

Jeg var i hvert fall lettet over at han aldri nevnte det jeg kanskje hadde sagt til ham den kvelden jeg var så syk, og etter hvert klarte jeg å overbevise meg selv om at jeg bare hadde drømt det. Men likevel visste jeg at det hadde skjedd noe uopprettelig med meg. Noe jeg tilsynelatende ikke hadde kontroll over, og det hadde aldri skjedd meg før. Ikke bare sov jeg mye dårligere enn før, men den sunne appetitten hadde også forlatt meg. Når jeg omsider fikk sove, hadde jeg de mest livaktige drømmer om ham, av den typen som fikk meg til å rødme når jeg våknet og gjorde at jeg oppførte meg enda mer klosset overfor ham. Som tenåring hadde jeg stort sett forkastet kjærlighetsromanene til fordel for saftige thrillere, men når jeg nå ramset opp alle symptomene mine for meg selv, måtte jeg bare se i øynene at de stemte helt med den klassiske beskrivelsen: På en eller annen måte hadde jeg klart å forelske meg hals over hode i Theo Falys-Kings.

Om kvelden den siste dagen av treningsperioden reiste Theo seg fra bordet etter middagen og sa at vi hadde gjort en fantastisk jobb, alle sammen, og at han hadde høye forhåpninger om å vinne regattaen. Da vi hadde skålt for hell og lykke, ville

jeg reise meg for å gå tilbake til pensjonatet, men i det samme falt Theos blikk på meg.

«Ally, det er noe jeg gjerne vil snakke med deg om. Reglene sier at vi må ha et medlem av besetningen som har ansvar for førstehjelpen. Det betyr ingen ting, det er bare byråkrati og noen skjemaer som må signeres. Kunne du tenke deg å gjøre det?» Han pekte på en plastmappe og nikket mot et ledig bord i nærheten.

«Jeg kan absolutt ingenting om førstehjelp. Og det er ingen grunn til å tro at jeg er bedre til å ta meg av skadede personer enn mennene, bare fordi jeg tilfeldigvis er kvinne,» sa jeg trasig da vi hadde satt oss ved bordet som sto et stykke vekk fra de andre. «Kan du ikke spørre Tim eller en av de andre om å gjøre det?»

«Klapp igjen, Ally – det var bare en unnskyldning. Se her.» Theo viste meg to blanke ark han nettopp hadde trukket ut av mappen. «Av hensyn til ditt gode navn og rykte,» fortsatte han og rakte meg en penn, «skal vi nå snakke lenge og inngående om ditt ansvar som det besetningsmedlemmet som er utpekt til å ha ansvaret for førstehjelpen om bord. Og samtidig skal vi snakke litt om den kvelden da du var så syk, for da sa du at du trodde du elsket meg. Saken er nemlig den, Ally, at jeg tror kanskje jeg føler det samme for deg.»

Han tidde, og jeg stirret vantro på ham for å se om han ertet meg. Men han var travelt opptatt med å late som han gikk gjennom papirene.

«Jeg vil foreslå at vi finner ut hva dette innebærer for oss begge to,» fortsatte han. «Fra og med i morgen har jeg tenkt å ta meg en langhelg om bord i båten og holde meg langt unna resten av verden. Jeg vil gjerne at du blir med meg.» Nå så han endelig rett på meg. «Hva sier du?»

Munnen min åpnet og lukket seg i noe som antagelig må ha vært en svært god etterligning av en gullfisk, men jeg ante rett og slett ikke hva jeg skulle svare ham.

«For himmelens skyld, Ally – kan du ikke bare si ja? Unnskyld det dårlige ordspillet, men vi er da i samme båt! Vi vet begge to at det er noe mellom oss, og det har det vært siden vi traff hverandre første gang for ett år siden. Etter det jeg hadde

hørt om deg, må jeg innrømme at jeg hadde ventet å treffe en muskuløs og heller maskulin kvinne. Og så sto du der med de vakre blå øynene og det fantastiske, gyllenrøde håret, og du avvæpnet meg totalt.»

«Å,» sa jeg i mangel av noe bedre.

«Altså.» Theo rensset stemmen, og det gikk opp for meg at han var like nervøs som meg. «La oss dra og gjøre det vi liker best, begge to – la oss daffe rundt på vannet noen dager og gi dette 'noe' en sjanse til å utvikle seg. Om ikke annet kommer du til å like båten! Den er svært komfortabel. Og rask.»

«Skal du ... ha med deg noen flere?» spurte jeg da jeg endelig fikk talens bruk tilbake.

«Niks.»

«Så du skal være skipper og jeg skal være mannskap helt alene?»

«Ja, men jeg lover at jeg ikke skal kommandere deg opp i riggen og holde utkikk hele natten.» Han smilte til meg, og de grønne øynene var fulle av varme. «Si at du blir med, da, Ally.»

«Ja vel,» nikket jeg.

«Fint. Så da kan du kanskje signere på den prikkede linjen – for å forsegle avtalen.» Han pekte på et sted på det tomme arket.

Jeg kikket bort på ham og så at han fremdeles smilte. Og endelig kunne jeg gjengjelde smilet. Jeg skrev navnet mitt og rakte papiret tilbake til ham. Han studerte det inngående før han la det ned i mappen igjen. «Da skulle alt være i orden,» sa han og hevet stemmen med tanke på resten av mannskapet, som utvilsomt satt med ørene på stilker. «Vi møtes nede på havnen ved middagstid, så jeg kan sette deg inn i pliktene dine.»

Han blunket til meg, og vi ruslet tilbake til de andre. Men under den rolige fasaden boblet jeg av glede og forventning.

Kapittel 2

Hverken Theo eller jeg visste hva vi kunne vente oss da vi la ut fra Naxos om bord i *Neptun*, en smekker, kraftig motor-yacht som var drøye tyve fot lengre enn den båten vi seilte i regattaen. Jeg hadde vennet meg til å dele trange innkvarterer på båter med mange andre, og nå da det bare var oss to, virket det nesten påfallende med så mye plass. Den største lugaren var en luksuriøs suite med interiør av blankpolert teak, og da jeg så den store dobbeltsengen, krympet jeg meg ved tanken på alt som hadde skjedd forrige gang vi sov i samme rom.

«Jeg fikk kjøpt henne svært rimelig for et par år siden, da eieren gikk konkurs,» forklarte Theo mens han manøvrerte fartøyet ut av havnen i Naxos. «Og hun har da i det minste gitt meg tak over hodet etter det.»

«Mener du at du faktisk bor på denne båten?» spurte jeg overrasket.

«I de lange feriene er jeg hos moren min i huset hennes i London, men det siste året har jeg bodd om bord i *Neptun* i de få periodene jeg ikke har seilt en båt i en regatta eller et mesterskap. Nå har jeg omsider kommet så langt at jeg ønsker meg et eget hjem på landjorden. Faktisk har jeg nettopp kjøpt et sted, men det trenger en omfattende renovering, og gudene må vite når jeg får tid til å gjøre noe med det.»

Jeg var allerede godt kjent med det sofistikerete, datastyrte navigeringssystemet om bord i *Titan*, den havgående super-yachten til Pa Salt, så vi delte på «kjøringen», som Theo pleide å si. Men den første dagen hadde jeg problemer med å legge av meg den innarbeidede drillen fra treningen, og når Theo ba

meg om å gjøre noe, måtte jeg ta meg sammen for ikke å svare: «Ja vel, skipper!»

Spenningen mellom oss var til å ta og føle på – ingen av oss var helt sikre på hvordan vi skulle håndtere overgangen fra det profesjonelle arbeidsforholdet vi hadde hatt så langt, til et mer intimt plan. Samtalen ble litt oppstyltet, og jeg kjente at jeg angret på det meste av det jeg sa i denne underlige situasjonen. Stort sett ble det bare til intetsigende bemerkninger. Theo forholdt seg for det meste taus, og da vi kom så langt at vi kastet anker for å spise lunsj, begynte jeg å føle at hele prosjektet var totalt mislykket.

Jeg ble glad da han serverte en flaske avkjølt provençalsk rosevin til salaten. Jeg hadde aldri drukket noe særlig, og spesielt ikke på sjøen, men på en eller annen måte klarte vi å tømme flasken før vi fikk sukk for oss. Jeg bestemte meg for å snakke om seiling i håp om å lokke Theo ut av den ulidelige tausheten. Vi gjennomgikk strategien for den kommende regattaen og diskuterte konkurransereglene for den forestående olympiaden i Beijing. De siste uttaksprøvene til det sveitsiske landslaget skulle gå av stabelen mot slutten av sommeren, og Theo fortalte at han skulle seile for Amerika.

«Så du er amerikansk av fødsel, da? Du lyder britisk.»

«Amerikansk far, britisk mor. Jeg gikk på kostskole i Hampshire, og etterpå studerte jeg, først i Oxford, deretter i Yale,» forklarte han. «Jeg har alltid vært litt av en pugghest.»

«Hva studerte du?»

«Klassiske språk og litteratur ved Oxford, og senere tok jeg en master i psykologi ved Yale. Der hadde jeg flaks nok til å bli tatt ut til universitetslaget i seiling, og så endte jeg som kaptein for det. Alt sammen er litt sånn overklasseaktig.»

«Jeg gikk på musikkonservatoriet i Genève og studerte fløyte. Men det forklarer saken.» Jeg smilte til ham.

«Hva forklarer hvilken sak?»

«Hvorfor du er så ivrig etter å analysere folk. Og en stor del av grunnen til at du har så stor suksess som skipper, er at du er så flink med mannskapet ditt. Spesielt med meg,» tilføyde jeg, for alkoholen gjorde meg modig. «Kommentarene dine har

vært til stor hjelp for meg, selv om jeg ikke alltid har vært like begeistret for å høre dem.»

«Takk.» Han ble tydelig sjenert over komplimenten. «Ved Yale fikk jeg frie tøyler til å kombinere kjærligheten til seilspporten med psykologien, og da utviklet jeg en lederstil som noen kanskje synes er uvanlig, men den fungerer fint for meg.»

«Har foreldrene dine vært positive til seilingen?»

«Moren min, ja, men faren min ... De gikk fra hverandre da jeg var elleve, og skilsmissen som fulgte et par år etter, ble vond og vanskelig. Far flyttet tilbake til USA igjen. Jeg pleide å være hos ham i feriene da jeg var yngre, men han var alltid på jobb eller ute på reise, og han ansatte barnepiker som skulle ta seg av meg. Han besøkte meg noen ganger mens jeg var på Yale for å se på når jeg konkurrerte, men jeg kan ikke egentlig si at jeg kjenner ham så godt. Mest gjennom det han gjorde mot moren min, og jeg er klar over at hennes antipati sikkert har farget mitt syn på ham. Jeg kunne forresten ha god lyst til å høre deg spille fløyte,» sa han med et brått skifte av tema. Han møtte blikket mitt ordentlig da, grønne øyne mot blå – men så var øyeblikket over, og han så bort igjen og flyttet urolig på seg i stolen.

Jeg var frustrert over at jeg ikke klarte å trekke ham ut av skallet, og dermed sank jeg også ned i en irritert taushet. Da vi hadde båret de brukte tallerkenene ned i byssa, stupte jeg fra rekka på båten og svømte lenge og fort for å klarne hjernen etter all vinen.

«Skal vi gå opp på toppdekket og slikke litt sol før vi går videre?» spurte han da jeg klatret om bord i båten igjen.

«Greit,» nikket jeg, selv om jeg merket at den bleke, fregnede huden min hadde fått mer enn nok sol allerede. Vanligvis brukte jeg en solkrem med svært høy solfaktor når jeg var ute på havet, men ettersom det var omtrent det samme som å gi meg selv et strøk hvitmaling, virket det ikke akkurat forførrerisk. Derfor hadde jeg valgt en svakere solkrem denne formiddagen, og nå begynte jeg å tvile på om rød og forbrent hud virkelig ville være verdt prisen.

Theo hentet to flasker vann fra kjøleboksen, og så gikk vi opp på soldekket fremme i forstavnen på yachten. Vi slo oss

ned ved siden av hverandre på de myke putene, og jeg kikket stjålent bort på ham. Hjertet mitt banket ekstra hardt ved synet av den halvnakne kroppen hans. Hvis han ikke bestemte seg for å gjøre tilnærmelser snart, kom det til å ende med at jeg oppførte meg svært lite dannet og simpelthen kastet meg over ham i stedet. Jeg snudde hodet halvveis vekk fra ham for å hindre enda flere lystne tanker i å boltre seg i bevisstheten min.

«Fortell meg om søstrene dine, og om dette huset dere bor i ved Genève-sjøen,» oppfordret han. «Det høres så idyllisk ut.»

«Det er ... Jeg ...»

Hjernen min formelig kokte av begjær og alkohol, og det siste jeg følte trang til akkurat nå, var å kaste meg ut i en lang tirade om de kompliserte familieforholdene mine. «Jeg er ganske trett nå ... kan jeg fortelle deg om det senere?» spurte jeg og snudde meg rundt på magen.

«Selvsagt kan du det. Ally?»

Fingrene hans strøk lett over ryggen min. «Ja?» Jeg snudde meg rundt igjen og så opp på ham. Halsen min snørte seg sammen i åndeløs forventning.

«Du er solbrent på skuldrene.»

«Å. Jaha,» glefset jeg. «Da får jeg vel gå og sette meg i skyggen, da.»

«Vil du at jeg skal bli med deg?»

Jeg svarte ikke, bare trakk på skuldrene, reiste meg og trampet bortover den smale delen av dekket som førte akterut. Theo kom etter og tok hånden min.

«Hva er det, Ally?»

«Ingenting. Hvordan det?»

«Du virker så ... anspent.»

«Ha! Det gjør du også.»

«Gjør jeg det?»

«Ja,» sa jeg.

Theo fulgte etter meg ned trappen til akterstavnen, der jeg dumpet tungt ned på en benk i skyggen.

«Beklager, Ally,» sukket han. «Jeg har aldri vært særlig god på denne biten.»

«Hva legger du i uttrykket 'denne biten'?»

«Å, du vet – alle de innledende fasene, å vite hva man skal si

og gjøre. Jeg mener, jeg respekterer deg og jeg liker deg, og jeg vil ikke du skal tro at jeg har fått deg om bord her bare for å hoppe i køya med deg. Du kunne lett få den tanken at det var alt jeg ville, siden du er så hårsår på dette med å være kvinne i en mannsverden, og ...»

«Gi deg nå, Theo – det er jeg ikke!»

«Ikke det?» Theo stirret vantro på meg. «Jeg skal si deg noe, Ally. Nå for tiden går alle mannfolk rundt i evig angst for å bli anklaget for seksuell trakassering hvis de så mye som kaster et beundrende blick på en kvinne. Det skjedde meg en gang, med en annen kvinnelig seiler som var med i mannskapet mitt.»

«Sier du det?» Jeg lot som jeg var overrasket.

«Jepp. Jeg tror jeg sa noe sånt som: ‘Hei, Jo – det er så hyggelig å ha deg om bord, du holder alle oss karene på tå hev.’ Fra det øyeblikket var jeg dømt nord og ned.»

Jeg så på ham. «Du *sa* ikke det?»

«Herregud, Ally – jeg mente jo bare at hun kom til å inspirere oss til å legge oss litt ekstra i selen! Hun hadde ord på seg for å være en enestående seiler. Men av en eller annen grunn valgte hun altså å tolke det helt feil.»

«Jeg fatter ikke hvorfor det,» kommenterte jeg syrlig.

«Det gjorde dessverre ikke jeg heller.»

«Theo, jeg spøkte bare! Jeg skjønner utmerket godt hvorfor hun reagerte. Du aner ikke hvor mange slibrige kommentarer kvinnelige seilere får. Det er ikke rart om vi blir litt overfølsomme etter hvert.»

«Det var nettopp derfor jeg var så fryktelig nervøs ved tanken på å ha deg med i besetningen. Og særlig fordi jeg følte meg så tiltrukket av deg.»

«Men jeg er jo den rene motpolen til alt dette, ikke sant?» parerte jeg. «Du kritiserte meg for å prøve å oppføre meg som et mannfolk, og ikke bruke de sterke sidene mine.»

«Én null til deg,» flirte han. «Og nå er du her alene med meg, og du tror kanskje ...»

«Theo – dette begynner å bli latterlig. Jeg tror det er *du* som har problemer, ikke *jeg*!» Jeg var så oppgitt at jeg gikk til fullt angrep nå. «Du inviterte meg om bord i båten din, og jeg kom av egen fri vilje!»

«Ja, det gjorde du, men oppriktig talt, Ally ... Hele denne greia ...» Han tidde og så alvorlig på meg. «Du betyr så mye for meg. Og tilgi meg hvis jeg oppfører meg som en idiot, men det er så lenge siden jeg har prøvd meg på å oppvarte en kvinne. Jeg vil helst ikke at det skal bli feil.»

Hjertet mitt smeltet. «Kanskje du skal slutte å analysere allting og bare slappe av litt?» foreslo jeg. «Da klarer kanskje jeg å gjøre det samme. Husk at jeg *ønsker* å være her.»

«Greit. Jeg skal prøve.»

«Fint.» Jeg studerte de solbrente overarmene mine. «Og siden jeg nå begynner å få en viss likhet med en overmoden tomat, har jeg tenkt å gå under dekk for å få en pause fra solen. Og du er hjertelig velkommen til å bli med hvis du har lyst.» Jeg reiste meg og gikk bort til trappen. «Jeg kommer garantert ikke til å saksøke deg for seksuell trakassering. Tvert imot,» tilføyde jeg dristig, «– jeg kunne kanskje finne på å oppmuntre til det!»

Jeg gikk ned trappen mens jeg kniste av den åpenbare invitasjonen, og lurte på om han kom til å reagere på den. Da jeg gikk inn i lugaren og la meg på sengen, hadde jeg en berusende følelse av makt og styrke. Greit nok, Theo var sjefen min, men jeg var fast bestemt på å ha jevnbyrdighet – om ikke overtaket – i et eventuelt personlig forhold mellom oss to i fremtiden.

Fem minutter etter dukket en høyst forlegen Theo opp i døråpningen og ba overstrømmende om unnskyldning for at han hadde opptrådt så «tåpelig». Jeg ba ham om å holde munn og komme og legge seg.

Og da *det* først hadde skjedd, var alt i orden mellom oss. I løpet av de neste dagene ble vi begge klar over at dette var noe som stakk langt dypere enn ren fysisk tiltrekning – det var en sjelden sammensmelting av kropp, hjerte og sinn. Og så kunne vi endelig nyte gleden over å ha funnet hverandre.

Nærheten mellom oss vokste frem raskere enn normalt fordi vi allerede var oppmerksomme på hverandres sterke og svake sider – skjønt jeg må innrømme at vi ikke snakket så mye om de sistnevnte. Vi bare frydet oss over hvor fantastiske vi var i hverandres øyne. Vi tilbrakte tiden med å elske, drikke vin og spise den fisken Theo fanget fra akterstavnen mens jeg lå do-

vent med hodet i fanget hans og leste en bok. Den fysiske hungeren var kombinert med en like umettelig trang til å få vite mest mulig om hverandre. Jeg følte det som om vi levde utenfor tid og rom der ute på havet, og det eneste vi trengte, var hverandre.

Den andre kvelden lå jeg under stjernene i Theos armer på soldekket og fortalte ham om Pa Salt og søstrene mine. Og Theo ble like fascinert som alle andre mens han lyttet til historien om den underlige og magiske barndommen min.

«La meg foreta en liten oppsummering her: Faren din, som fikk kjælenavnet Pa Salt av den eldste søsteren din, hadde med seg deg og fem andre spedbarn, som alle var jenter, hjem fra sine reiser verden over. Omtrent på samme måte som andre samler på kjøleskapsmagneter?»

«I et nøtteskall, ja. Selv om jeg gjerne vil tro at jeg er litt mer verdifull enn en kjøleskapsmagnet.»

«Vi får se,» sa han og bet meg forsiktig i øret. «Tok han seg av dere helt alene?»

«Nei. Vi hadde Marina, som vi alltid har kalt Ma. Pa ansatte henne som husholderske og barnepike da han adopterte Maia, den eldste søsteren min. Hun er praktisk talt moren vår, og vi forguder henne, alle sammen. Hun er opprinnelig fra Frankrike, så det er en av grunnene til at vi snakker flytende fransk, alle sammen – rent bortsett fra at det er et av nasjonalspråkene i Sveits, selvfølgelig. Pa var fast bestemt på at vi skulle bli tospråklige, så han snakket engelsk med oss.»

«Han gjorde en god jobb. Jeg ville aldri gjettest at det ikke var førstespråket ditt hvis det ikke hadde vært for den fantastiske franske aksenten din,» sa han, klemte meg inntil seg og kysset meg på håret. «Har faren din noen gang fortalt dere *hvorfor* han adopterte dere alle sammen?»

«Jeg spurte Ma en gang, og hun sa at han rett og slett var ensom på Atlantis, og at han hadde nok av penger å dele med andre. Vi jentene har egentlig aldri satt spørsmålsteget ved det – vi bare aksepterte forholdene som de var, slik alle barn gjør. Vi var en familie, og det trengtes ingen grunn for det. Vi bare ... *er*.»

«Det er som hentet ut av en eventyrbok. Den rike velgjøre-

ren som adopterer seks foreldreløse barn. Men hvorfor bare jenter?»

«Vi har fleipet med at det var fordi han begynte å kalle oss opp etter stjernebildet De syv søstre, og da ville det jo bli problematisk med en gutt midt oppe i det hele,» sa jeg og lo litt. «Men faktum er at ingen av oss har den ringeste anelse.»

«Så du heter altså egentlig Alcyone, som den andre søsteren? Det er litt mer å gape over enn bare Al,» ertet han.

«Ja, men det er aldri noen som kaller meg det, bortsett fra Ma når hun er sint på meg.» Jeg skar en grimase. «Og du våger ikke å begynne med det!»

«Jeg synes det er et nydelig navn, min lille isfugl. Det passer godt til deg. Men hvorfor er det bare seks av dere? Det burde jo vært syv hvis det skulle stemme med mytologien?»

«Det aner jeg virkelig ikke. Den siste søsteren, som ville fått navnet Merope hvis Pa hadde hentet henne hjem, kom aldri,» forklarte jeg.

«Det er da ganske trist.»

«Ja. Men når jeg tenker på den sjette søsteren min, Electra, og hvor vanskelig hun var da hun kom til Atlantis som liten, tror jeg ikke det var noen av oss som så frem til å få enda en hylende baby inn i familien.»

«Electra?» Theo kjente igjen navnet med en gang. «Ikke den berømte supermodellen, vel?»

«I egen høye person,» svarte jeg vaktstomt.

Theo så forbløffet på meg. Jeg pleide så godt som aldri å nevne for noen at Electra og jeg var i familie, for det medførte alltid endeløse rekker av spørsmål om personen bak et av verdens mest fotograferte ansikter.

«Jaså. Og de andre søstrene dine, da?» spurte han, og gledet meg stort ved ikke å si noe mer om Electra.

«Maia er storesøsteren min og den eldste i flokken. Hun er oversetter, med et stort talent for språk som Pa utvilsomt har bidratt til å utvikle. Jeg husker ikke lenger hvor mange språk hun snakker. Og hvis du synes Electra er vakker, skulle du bare sett Maia. Mens jeg ikke er annet enn rødt hår og fregner, har hun en vidunderlig, gyllenbrun hud og mørkt hår og ser ut som en eksotisk, latinamerikansk diva. Men personligheten hennes

står ikke i stil med utseendet. Hun er praktisk talt eremitt – hun bor fortsatt hjemme på Atlantis og skylder på at hun vil ta seg av Pa Salt. Alle vi andre tror at hun gjemmer seg bort, men vi vet ikke hvem eller hva hun gjemmer seg for,» sa jeg med et lite sukk. «Jeg er sikker på at det skjedde noe med henne mens hun gikk på universitetet. Hun forandret seg totalt. Jeg forgudet henne da jeg var liten, og det gjør jeg ennå, men det føles som hun har holdt meg på armlengdes avstand de siste årene. Ikke for det, hun har gjort det med alle, men hun og jeg pleide å dele alt.»

«Når noen går inn i seg selv, har de lett for å stenge andre ute, hvis du skjønner hva jeg mener,» mumlet Theo.

«Veldig dypsindig,» smilte jeg og puffet lett til ham. «Men ja, det er nok ofte slik det er.»

«Og den neste søsteren din?»

«Går under navnet Star og er tre år yngre enn meg. De to midterste søstrene mine opptrer egentlig som et par. Pa kom hjem med CeCe, den fjerde søsteren min, bare tre måneder etter Star, og de har hengt sammen som erteris hele tiden siden. De har ført en nokså omflakkende tilværelse etter at de var ferdige på universitetet, de har jobbet seg gjennom både Europa og Det fjerne østen, men nå ser det ut til at de akter å slå seg ned i London fordi CeCe vil ta grunnkurs i kunsthøgskolen. Hvis du spør meg hvem Star virkelig *er* som person, eller hvilke talenter og ambisjoner hun har, kan jeg dessverre ikke gi deg noe svar. Hun er fullstendig dominert av CeCe. Hun sier ikke særlig mye, hun lar CeCe snakke for dem begge to. CeCe er en svært sterk personlighet, akkurat som Electra. Som du sikkert kan tenke deg, er det ganske mye spenning mellom de to. Electra er like dynamisk og energisk som navnet hennes tilsier, men jeg har alltid følt at hun er svært sårbar under overflaten.»

«Søstrene dine ville utgjøre et spennende materiale for et psykologisk studium, det er helt sikkert,» fastslo Theo. «Og hvem er nestemann på listen?»

«Tiggy, som er lett å beskrive, fordi hun er tvers igjennom elskelig. Hun har studert naturvitenskap, og så arbeidet hun med forskning i Servion Zoo en stund før hun la i vei til det skotske høylandet for å jobbe i et hjortereservat. Hun er vel-

dig ...» Jeg lette etter det riktige ordet. «Jeg tror jeg vil kalle henne eterisk, med alle de rare åndelige overbevisningene sine. Det virker som hun bokstavelig talt svever et sted mellom himmel og jord. Jeg er redd vi har ertet henne nådeløst i alle år når hun har fortalt at hun har hørt stemmer eller sett en engel i et tre i hagen.»

«Så du tror ikke på noe av det slaget, altså?» spurte Theo.

«Jeg vil nok si at jeg har føttene solid plantet på bakken. Eller skipsdekket, rettere sagt,» korrigerste jeg med et smil. «Jeg er svært praktisk av natur, og det er vel kanskje til dels derfor søstrene mine alltid har sett på meg som en slags 'leder' for den lille flokken vår. Men det betyr ikke at jeg ikke har respekt for det jeg ikke vet eller forstår. Og du, da?»

«Tja, jeg har aldri sett en engel, slik som søsteren din, men jeg har alltid følt meg beskyttet. Spesielt når jeg seiler. Jeg har opplevd en del nifse øyeblikk om bord, men hittil – bank i bordet – har jeg klart å komme helskinnet ut av dem. Kanskje Poseidon er på min side, for å bruke en mytisk analogi.»

«Måtte det vare evig,» sa jeg inderlig.

«Og sist, men ikke minst – jeg må jo få høre om denne utrolige faren deres.» Theo begynte å stryke meg kjærlig over håret. «Hva driver han med?»

«Skal jeg være ærlig, må jeg si at ingen av oss vet det helt sikkert. Uansett hva det er, har han i hvert fall hatt stor suksess med det. Yachten hans, *Titanen*, er en Benetti,» sa jeg og forsøkte å uttrykke min fars rikdom i et språk Theo kunne forstå.

«Jøss! Det får denne båten her til å fremstå som en barneleke! Med de palassene du har tilgang til, både på land og til sjøs, er du vel egentlig en hemmelig prinsesse,» ertet Theo.

«Vi har alltid levd godt, ja, men Pa var fast bestemt på å sørge for at vi ble i stand til å livnære oss selv, alle sammen. Det har aldri vært noen *carte blanche*-utdelinger til noen av oss som voksne, med mindre det dreide seg om mer utdanning.»

«Fornuftig mann. Har du et nært forhold til ham?»

«Å, ja – veldig nært. Han har vært ... alt for meg, og for alle oss jentene. Jeg er overbevist om at hver og en av oss liker å tro at vi har et helt spesielt forhold til ham. Men jeg har tilbrakt mye tid alene med ham gjennom hele oppveksten, ettersom vi

hadde denne felles interessen for seiling. Men det er ikke bare seilkunsten han har lært meg,» tilføyde jeg. «Han er det snilleste, klokeste mennesket jeg noen gang har kjent.»

«Så du er altså en ekte pappajente. Det later til at jeg har mye å leve opp til!» bemerket Theo og flyttet hånden fra håret mitt ned til nakken.

«Men nå er det nok om meg. Jeg vil heller høre en masse om deg,» sa jeg, distraheret av kjærtegnene hans.

«Senere, Ally, senere ... Du skulle bare visst hva den fabelaktige, franske aksenten din gjør med meg. Jeg kunne høre på den hele natten igjennom!» Theo heiste seg opp på albuen, bøyde seg frem og kysset meg lenge og inderlig. Etter det sa vi ikke noe mer.

Kapittel 3

Neste morgen bestemte vi oss for å seile til Mykonos for å skaffe forsyninger. Vi hadde bare så vidt begynt seilasen da Theo ropte meg ned fra soldekket og ba meg komme ned på broen til ham.

«Jeg har en overraskelse til deg,» sa han fornøyd.

«Hva da?»

«Jeg pratet nettopp på radioen med Andy, en seilervenn av meg som er i området med katamaranen sin, og han foreslo at vi skulle møtes i en bukt ved Delos og ta en drink sammen senere. Han sa at det lå en enorm superyacht ved navn *Titanen* for anker ved siden av ham, så jeg kunne ikke unngå å finne ham.»

«*Titanen*?» utbrøt jeg. «Er du sikker?»

«Andy sa det var en Benetti, og jeg tviler på at båten til faren din har en dobbeltgjenger. Han sa også at det var et annet flytende palass på vei mot ham, og at han begynte å føle seg litt inneklemt, så han har flyttet seg noen kilometer til en bukt på den andre siden av neset. Nå, hva synes du? Skal vi stikke innom faren din på veien og ta en kopp te sammen med ham før vi møter Andy?»

«Jeg er lamslått,» svarte jeg sannferdig. «Pa har ikke sagt et ord om at han hadde planer om å ta seg en tur ned hit, men jeg vet jo selvfølgelig at han elsker å seile i Egeerhavet.»

«Han hadde vel neppe regnet med at du ville være i farvannet her, Ally. Når vi kommer nærmere, kan du bruke kikkeren og dobbeltsjette at det virkelig er båten til faren din, og så kan vi kalle opp skipperen over radioen og gi beskjed om at vi kommer. Det ville jo være nokså flaut hvis det ikke var

den riktige yachten, og vi kom busende om bord og forstyrret en eller annen nyrik russer med båten full av vodka og prostituerte. Det var et godt poeng, forresten.» Theo snudde seg og så spørrende på meg. «Faren din pleier ikke å leie ut *Titanen*, vel?»

«Aldri,» svarte jeg fast.

«Greit, frue – ta med deg kikkerten opp på soldekket og nyt livet igjen mens den trofaste kapteinen din tar hånd om roret. Gi meg et signal gjennom vinduet når du ser den, så skal jeg ta kontakt over radioen og si fra at vi er på vei.»

Jeg gikk opp på soldekket igjen og satte meg til å vente spent på at *Titanen* skulle komme til syne i horisonten. Jeg lurte på hvordan det ville føles for meg når den mannen jeg elsket høyest i hele verden, traff den mannen jeg nå ble mer og mer glad i for hver dag som gikk. Jeg forsøkte å komme på om Pa hadde hilst på noen av de tidligere kjærestene mine. Kanskje jeg hadde presentert ham for en jeg var forelsket i mens jeg gikk på musikkskolen i Genève, men det var i så fall den eneste. Jeg hadde aldri hatt noen mann i livet mitt som betydde så mye for meg at jeg hadde hatt lyst til å presentere ham for Pa eller noen av de andre i familien.

Ikke før nå ...

Tyve minutter senere kom det velkjente omrisset av båten til syne, og jeg rettet kikkerten mot den. Og ja, det var definitivt Pas båt. Jeg snudde meg og banket på glasset til vinduet på broen bak meg, og ga Theo tommelen opp. Han nikket og strakte seg etter radioen.

Jeg gikk ned i lugaren og samlet det forblåste håret mitt i en pen og ryddig hestehale. Så tok jeg på meg en T-skjorte og en shorts. Jeg kjente at jeg gledet meg til at jeg for én gangs skyld kunne overraske faren min. Da jeg kom opp på broen igjen, spurte jeg om han hadde fått svar fra Hans, skipperen til faren min, ennå.

«Nei, jeg har nettopp sendt ut en melding til, men hvis vi ikke får svar, får vi vel bare ta sjansen på å dukke opp uanmeldt likevel. Hei, det var interessant.» Theo grep kikkerten og rettet den mot en annen båt som lå like ved *Titanen*. «Jeg kjenner faktisk eieren av den andre superyachten Andy nevnte.

Båten heter *Olympus*, og den tilhører finansfyrsten Kreeg Eszu. Han eier Lightning Communications, et selskap som har sponset et par av de båtene jeg har vært kaptein på, så jeg har truffet ham noen ganger.»

«Har du?» Jeg var fascinert. På sin måte var Kreeg Eszu like berømt som Electra. «Hvordan er han?»

«La meg si det slik – jeg kan ikke forstå at jeg ble begeistret for ham. Jeg satt ved siden av ham under en middag en gang, og han snakket bare om seg selv og den suksessen han har oppnådd hele kvelden. Og sønnen hans, Zed, er enda verre – en bortskjemt, rik drittunge som tror han kan gjøre absolutt hva som helst bare fordi faren hans er søkkrik.»

Øynene hans gnistret av et uvant sinne.

Jeg spisset ører. Det var ikke første gang jeg hadde hørt Zed Eszus navn nevnt av en som sto meg nær. «Er han *så* ille?»

«Ja, han er *så* ille,» bekreftet Theo. «En jente jeg kjenner, var sammen med ham en stund, og han behandlet henne som dritt. Men uansett ...» Theo satte kikkerten for øynene igjen. «Jeg tror vi får prøve å kalle opp *Titanen* igjen – det ser ut som hun rører på seg. Kan ikke du sende ut meldingen, Ally? Hvis faren din eller skipperen hans hører den, kjenner de kanskje igjen stemmen din.»

Jeg gjorde som han sa, men det kom ikke noe svar, og jeg så at *Titanen* satte opp farten og beveget seg vekk fra oss.

«Skal vi ta opp jakten?» spurte Theo og så etter båten.

«Jeg skal gå og hente mobilen min og ringe Pa direkte,» sa jeg.

«Mens du gjør det, skal jeg få opp farten her,» sa Theo. «De har antagelig fått et altfor stort forsprang allerede, men jeg har aldri prøvd å innhente en superyacht før. Det kunne være artig.»

Jeg overlot til Theo å leke katt og mus med Pas yacht og gikk ned til lugaren. Jeg måtte klamre meg til dørkarmen for å holde balansen da han satte opp farten. Så rotet jeg gjennom ryggsekken min på jakt etter mobilen, men da jeg fant den og forsøkte å slå den på, gapte skjermen mot meg, svart og tom. Den minnet meg om et forsømt kjæledyr som ikke hadde fått mat

på lenge, og jeg skjønnte at batteriet var tomt. Heldigvis hadde jeg laderen i ryggsekken, og til og med en amerikansk adapter så jeg kunne bruke stikkkontakten ved siden av sengen, så jeg plagget den inn og bønnfalt den om å våkne til liv så fort som mulig.

Da jeg kom opp på broen igjen, hadde Theo redusert tempoet til en noenlunde normal marsjfart.

«Vi kommer aldri i livet til å ta igjen faren din nå – ikke med toppfart engang. *Titanen* går for full maskin. Har du ringt til ham?»

«Nei, mobilen var tom for strøm.»

«Her – bruk min.»

Theo rakte meg telefonen sin, og jeg tastet inn nummeret til Pa Salt. Den slo rett over på mobilsvar, og jeg la igjen en beskjed der jeg forklarte situasjonen og ba ham om å ringe meg.

«Det ser ut som faren din flykter fra deg,» ertet Theo. «Kanskje han ikke har lyst til å bli sett akkurat nå. Jeg kaller opp Andy på radioen for å få den nøyaktige posisjonen hans, så kan vi dra og møte ham i stedet.»

Jeg må ha sett like forvirret ut som jeg følte meg, for Theo la armene rundt meg og ga meg en klem.

«Jeg bare spøkte, elskling. Husk at dette er en åpen radio-linje, og *Titanen* kan ha overhørt meldingene. Det har i hvert fall skjedd meg mange ganger. Du skulle nok bare ha ringt til ham med en gang.»

«Ja,» nikket jeg. Men jeg visste jo etter mange timers seiling sammen med Pa at han insisterte på å ha radioen på til enhver tid, og at Hans, kapteinen om bord, alltid fulgte med for å fange opp eventuelle beskjeder til *Titanen*.

Når jeg tenker tilbake nå, husker jeg godt hvor urolig og rastløs jeg følte meg hele resten av den dagen. Kanskje det var en forutanelse om det som skulle komme.

Vi ankret opp for natten i en vakker, ensom bukt ved Makares. Jeg våknet i Theos armer neste morgen, tung om hjertet ved tanken på at vi måtte seile tilbake til Naxos ut på ettermiddagen. Den idylliske frihelgen var nesten over. Theo hadde

allerede begynt å snakke om planene for forberedelsene til regattaen som skulle begynne om noen få dager.

Theo og jeg hadde tilbrakt natten på soldekket, og jeg måtte ta meg kraftig sammen for å klare å rive meg løs og tenke på verden utenfor den kokongen vi hadde spunnet rundt oss. Telefonen min sto fremdeles til lading nede i lugaren, og jeg satte meg opp for å gå ned og hente den.

«Hvor skal du?» Theo holdt meg fast i armen.

«Hente telefonen min. Jeg burde virkelig sjekke om jeg har noen beskjeder.»

«Kom rett tilbake, da – lover du?»

Jeg gjorde det, og han kommanderte meg til å legge vekk telefonen en liten stund til. Resultatet ble selvfølgelig at det gikk en hel time før jeg kom så langt som til å slå den på.

Jeg var forberedt på at det kom til å være noen beskjeder fra venner og familie. Men da jeg varsomt flyttet Theos hånd vekk fra magen min for ikke å vekke ham, og omsider fikk sett på telefonen, oppdaget jeg at jeg hadde uvanlig mange tekstmeldinger og en rekke beskjeder på telefonsvareren.

Alle tekstmeldingene var fra søstrene mine.

Ally, vær så snill å ringe meg så fort du kan. Kjærlig hilsen Maia.

Ally, dette er CeCe. Vi prøver å få tak i deg. Kan du ringe Ma eller en av oss andre med en gang?

Kjæreste Ally, dette er Tiggy. Vi vet ikke hvor du er, men vi må snakke med deg.

Meldingen fra Electra fikk det til å gå kaldt nedover ryggen på meg. *Å, herregud, Ally! Er det ikke grusomt? Kan du tro det? Jeg flyr hjem fra LA nå.*

Jeg reiste meg og gikk ut i forstavnen på yachten. Det var tydelig at det hadde skjedd noe forferdelig. Hendene mine skalv da jeg ringte opp telefonsvareren og ventet på å få høre hva som hadde fått alle søstrene mine til å oppfordre meg så inn-trengende til å ta kontakt.

Og da jeg lyttet til den nyeste meldingen først, fikk jeg klar beskjed.

«Hei, dette er CeCe igjen. Det virker ikke som noen av de andre tør å si det til deg, men vi trenger deg her hjemme så fort

som mulig. Ally, jeg er lei for at jeg har så dårlige nyheter til deg, men Pa Salt er død. Jeg er så lei for det. Ring så fort du kan, er du snill.»

CeCe trodde antagelig at hun allerede hadde brutt forbindelsen, men det hadde sneket seg med et høyt hulk før pipesignalet forkynte at meldingen var slutt.

Jeg ble stående og stirre tomt ut i luften. Jeg hadde jo sett *Titanen* i kikkerten så sent som dagen før! *Det må være en misforståelse*, tenkte jeg i et forsøk på å berolige meg selv. Så hørte jeg på den neste beskjeden. Den var fra Marina, som hadde vært som en mor for meg på alle måter helt siden jeg var bitteliten. Hun ba meg inntrengende om å kontakte henne, og det samme gjorde Maia, Tiggy og Electra ...

«Å, herregud, herregud ...»

Jeg klamret meg til rekka for å holde meg oppe, og mobilen glapp ut av hånden på meg og landet på dekket med et dunk. Det kjentes ut som alt blodet forsvant fra hodet mitt, og jeg trodde jeg skulle besvime. Jeg hev etter pusten da jeg sank sammen på dekket og begravde hodet i hendene.

«Det kan ikke være sant ... Det *kan* ikke være sant,» stønnet jeg.

«Skatten min, hva er det med deg?» Theo dukket opp ved siden av meg, fremdeles splitter naken, satte seg på huk og vip-pet opp haken min. «Hva har skjedd?»

Jeg kunne bare peke på mobilen som fremdeles lå på dekket.

«Dårlige nyheter?» spurte han og plukket den opp.

Jeg nikket.

«Ally, du ser ut som du har sett et spøkelse. La oss få deg inn i skyggen, så skal jeg hente et glass vann til deg.»

Han halvveis løftet meg opp fra dekket og støttet meg inn på en benk inne under tak. Jeg husker at jeg et kort øyeblikk lurte på om det var min skjebne alltid å fremstå som fullstendig hjelpeløs når han var i nærheten.

Theo dro på seg en shorts i full fart og hentet en av T-skjortene sine til meg. Han hjalp meg forsiktig på med den, og så styrte han meg med en stor brandy og et glass vann. Hendene mine skalv så voldsomt at jeg måtte be ham ringe opp telefon-

svareren igjen så jeg kunne høre resten av beskjedene. Jeg satte brandyen i vrangstrupen og hostet og gispet da jeg forsøkte å svelge den, men den varmet i magen og hjalp meg til å bli roligere.

«Vær så god.» Han rakte meg mobilen, og jeg hørte den første meldingen fra CeCe om igjen, og deretter alle de andre – tre fra Maia, en fra Marina og til slutt den fremmede stemmen til George Hoffman, som jeg vagt husket som Pas advokat. Og deretter fem tomme meldinger der de som ringte, åpenbart ikke hadde visst hva de skulle si, og derfor bare hadde lagt på.

Jeg la mobilen på benken ved siden av meg. Theo hadde ikke tatt blikket fra meg i all denne tiden.

«Pa Salt er død,» hvisket jeg hest.

«Hvordan?»

«Det vet jeg ikke ...»

«Er du helt sikker?»

«Ja! CeCe var den eneste som var modig nok til å si det rett ut. Men jeg skjønner fortsatt ikke hvordan det kan være mulig ... Vi så jo båten hans så sent som i går!»

«Jeg er redd jeg ikke kan gi deg noen forklaring på det, elskling. Det beste du kan gjøre, er å ringe hjem med en gang,» sa han og skjøv mobilen bort til meg igjen.

«Jeg ... jeg *or*ker ikke ...»

«Kanskje du vil at jeg skal gjøre det? Hvis du gir meg nummeret, kan jeg ...»

«NEI!» ropte jeg. «Nei, jeg må bare komme meg hjem. Nå!» Jeg reiste meg og så hjelpeløst rundt meg, og deretter opp mot himmelen, som om jeg ventet at et helikopter skulle dukke opp over hodet på oss og frakte meg dit hvor jeg følte en så inderlig trang til å være.

«La meg koble meg på Internett og ta noen telefoner. Jeg er snart tilbake,» sa Theo og forsvant opp på broen mens jeg ble sittende igjen, helt nummen av sjokket.

Faren min ... Pa Salt ... død? Tanken var så latterlig at den fikk meg til å le. Han var uforgjengelig, allmektig, *levende* ...

«Ikke det, vær så snill,» hvisket jeg hjelpeløst. Med ett kjente jeg at jeg skalv, og det prikket i hendene og føttene som om jeg

skulle befinne meg i et snølandskap i Alpene og ikke på en båt i det solfylte Egeerhavet.

«Nå skal du høre.» Theo var tilbake. «Du rekker ikke flyet fra Naxos til Athen klokken 14.40, så vi må seile dit. Det går et fly fra Athen til Genève tidlig i morgen. Jeg har allerede bestilt billett til det, for det var bare noen få seter igjen.»

«Så jeg kan ikke komme meg hjem i dag?»

«Klokken er allerede halv to, Ally, og det er langt til Athen med båt, for ikke å snakke om å komme seg videre med et fly til Genève. Hvis vi går med toppfart mesteparten av veien, med en snartur innom Naxos for å fylle drivstoff, kan vi klappe til kai ved solnedgang i kveld. Selv jeg føler meg ikke fristet til å manøvrere denne skuta inn i en havn som er så overfylt som Pireus i mørke.»

«Selvfølgelig,» svarte jeg automatisk. Jeg hadde problemer med å fatte hvordan jeg skulle klare å komme meg igjennom de endeløse timene før jeg var hjemme.

«Greit, da går jeg og starter henne opp,» sa Theo. «Vil du komme og sitte hos meg?»

«Om en stund.»

Fem minutter senere hørte jeg den rytmiske, hydrauliske klirringen av et anker som ble heist, og den dempede brummingen av motorene som våknet til liv. Jeg reiste meg og gikk bak i akterstavnen og lente meg over rekka. Der sto jeg og så båten gli vekk fra øya jeg hadde tenkt på som et nirvana kvelden før, men som nå alltid kom til å stå for meg som det stedet der jeg hadde fått vite om min fars død. Vi begynte å få opp farten, og med ett følte jeg meg kvalm av sjokk og skyldfølelse. De siste få dagene hadde jeg vært helt og holdent egoistisk. Jeg hadde tenkt *bare* på meg selv og på hvor lykkelig jeg var over å ha funnet Theo.

Og mens jeg hadde ligget i Theos armer og elsket med ham, hadde faren min ligget et sted og kjempet med døden og tapt. Hvordan kunne jeg *noensinne* tilgi meg selv det?

Theo holdt ord – vi ankom havnen i Pireus ved solnedgang. Under den lange, pinefulle overfarten hadde jeg ligget med hodet i fanget hans, og han hadde strøket meg kjærlig over

håret med den ene hånden mens den andre styrte oss trygt over det urolige havet. Da vi hadde lagt til kai, gikk han ned i byssa og varmet en pastarett i mikrobølgeovnen, og etterpå matet han meg som om jeg skulle være et lite barn.

«Blir du med ned og legger deg?» spurte han, og jeg så at han var utkjørt etter mange timers intens konsentrasjon. «Vi må opp klokken fire i morgen tidlig for å få deg på flyet.»

Jeg nikket, for jeg visste at han nesten helt sikkert ville insistere på å sitte oppe sammen med meg hvis jeg nektet å legge meg. Så jeg stålsatte meg for en lang, søvnløs natt og lot Theo leie meg ned i lugaren. Der hjalp han meg i seng, slo armene rundt meg og holdt meg tett inntil seg.

«Jeg vet ikke om det er noen trøst for deg, Ally, men jeg elsker deg. Det er ikke bare noe jeg 'tror' lenger – jeg *vet* det.»

Jeg hadde ikke felt en tåre etter at jeg fikk nyheten, men nå kjente jeg plutselig at jeg ble fuktig i øynene.

«Og det er ikke bare noe jeg sier for at du skal føle deg bedre. Jeg ville sagt det til deg i kveld uansett,» tilføyde han.

«Jeg elsker deg også,» hvisket jeg.

«Er du sikker?»

«Ja.»

«Hvis du virkelig mener det, er jeg lykkeligere enn om jeg hadde vunnet årets Fastnet Race. Nå må du prøve å sove.»

Og forbløffende nok sovnet jeg, omsluttet av Theos armer og kjærlighetserklæring.

Da drosjen snodde seg i krabbefart gjennom den tette morgentrafikken i Athen neste morgen, var det Theo som fulgte med på klokken. Vanligvis var det jeg som hadde ansvaret for å overvåke tiden for andre, men denne dagen var jeg glad han påtok seg ansvaret.

Jeg sjekket inn førti minutter før avgang, akkurat da skranken var i ferd med å stenge.

«Kjæreste Ally, er du sikker på at du klarer deg videre herfra?» Theo så bekymret på meg. «Er du helt sikker på at du ikke vil at jeg skal bli med deg til Genève?»

«Det går bra, Theo,» sa jeg og begynte å gå mot sikkerhetskontrollen.

«Du må endelig si fra hvis det er noe jeg kan gjøre.»

Vi var kommet til slutten av køen som snodde seg som en slange mellom sperringene i påvente av sikkerhetsklareringen. Jeg snudde meg mot Theo. «Tusen takk, for alt sammen. Du har vært enestående.»

«Det skulle bare mangle, Ally. Og hør her ...» Han trakk meg inntil seg i en tett omfavnelse. «Husk at jeg elsker deg!»

«Det skal jeg,» hvisket jeg og presset frem et blekt smil.

«Ring meg eller send meg en SMS når du trenger støtte.»

«Det lover jeg.»

Han slapp meg motstrebende. «Og jeg har full forståelse for at du kanskje må trekke deg fra regattaen, slik alt ble nå.»

«Jeg skal gi deg beskjed så snart som mulig.»

«Vi kommer til å tape uten deg.» Han flirte med ett. «Du er den beste av hele mannskapet.»

«Adjø, Theo.»

Jeg stilte meg i køen og ble sugd inn i menneskemassen som langsomt beveget seg fremover. Da jeg hadde dumpet ryggsekken min i et brett for å sende den gjennom røntgenmaskinen, snudde jeg meg.

Han sto der ennå.

«Jeg elsker deg,» mimet han, sendte meg et slengkyss, vinket og gikk.

Da jeg satt og ventet ved gaten, og den uvirkelige boblen av kjærlighet jeg hadde levd i de siste fire dagene, plutselig brast, begynte jeg å grue meg forferdelig til det som lå foran meg. Jeg tok frem mobilen og ringte til Christian, den unge kapteinen på familiens hurtigbåt som skulle transportere meg over sjøen fra Genève til barndomshjemmet mitt. Jeg la igjen en beskjed der jeg ba ham hente meg klokken ti fra pongtongbroen. Jeg sa også at han ikke måtte si noe til Ma eller søstrene mine om at jeg kom – jeg ville kontakte dem selv.

Men da jeg kom om bord i flyet og forsøkte å få meg selv til å ringe til dem, oppdaget jeg at jeg ikke klarte det. Den fryktelige tanken på å måtte tilbringe enda noen timer alene, etter at sannheten var bekreftet muntlig av en i familien, gjorde det umulig. Flyet begynte å takse bortover rullebanen, og snart letet vi fra bakken og fløy inn i soloppgangen over Athen. Jeg la

det brennhete kinnnet mitt mot det kjølige vinduet. Nå begynte panikken virkelig å ta tak i meg. I et forsøk på å avlede meg selv kastet jeg et flyktig blikk på forsiden av *International Herald Tribune*, som flyvertinnen hadde stukket i hånden på meg. Jeg skulle akkurat til å legge vekk avisen igjen da jeg fikk øye på en overskrift.

LIKET AV FINANSFYRSTE SKYLLET I LAND PÅ GRESK ØY

Det var et bilde av et ansikt som forekom meg kjent, og under bildet sto det:

Kreeg Eszu funnet død på strand i Egeerhavet.

Jeg stirret sjokkert på billedteksten. Theo hadde jo sagt at det var *hans* båt, *Olympus*, som hadde ligget ved siden av Pa Salts yacht i bukten ved Delos ...

Avisen gled ut av hånden min og ned på gulvet. Jeg stirret nedtrykt ut gjennom vinduet. Jeg skjønnte ikke dette ... jeg skjønnte ingenting lenger.

Nesten tre timer senere begynte vi på nedstigningen til flyplassen i Genève, og hjertet mitt begynte å slå så hardt og fort at jeg nesten ikke fikk puste. Vanligvis var jeg glad og lykkelig når jeg skulle hjem, fordi jeg visste at det mennesket jeg elsket høyest i verden, ville være der og ønske meg velkommen med åpne armer inn i vår egen magiske verden. Men denne gangen visste jeg at han ikke ville være der og ta imot meg. Jeg skulle aldri få oppleve det igjen.

Kapittel 4

«Har du lyst til å styre båten, mademoiselle Ally?» Christian nikket mot førersetet, der jeg pleide å sitte og la båten suse over den rolige vannflaten på Genève-sjøen.

«Ikke i dag, Christian,» sa jeg, og han nikket alvorlig. Uttrykket hans bekreftet at alt jeg allerede visste, var sant. Han startet motoren, og jeg sank ned på et av setene bak i båten. Vanligvis pleide jeg å nyte omgivelsene, men nå hang jeg bare med hodet og klarte ikke å tenke på annet enn den gangen Pa Salt tok meg på fanget da jeg var liten jente, og lot meg styre båten for første gang. Nå var det bare minutter igjen før jeg måtte stå ansikt til ansikt med virkeligheten, og ikke bare det – jeg måtte også stå til ansvar for at jeg ikke hadde reagert på noen av henvendelsene fra familien. Hvordan kunne noen gud slynge meg fra gledens tinder til den dype fortvilelsen jeg følte da vi nærmet oss Atlantis?

Fra innsjøen så jeg bare de velstelte hekkene som skjermet huset mot innsyn, og alt så ut som det pleide. Da Christian lot båten gli på plass ved brygga, og jeg hoppet i land for å fortøye den til pullerten, kunne jeg ikke la være å be om at dette likevel bare måtte være en gedigen misforståelse. Pa ville dukke opp for å ta imot meg når som helst nå, han *måtte* være her ...

Bare noen sekunder senere så jeg CeCe og Star komme mot meg over plenen. Så dukket Tiggy opp, og jeg hørte at hun ropte noe inn gjennom den åpne inngangsdøren til huset før hun skyndte seg etter de to eldre søstrene sine. Jeg begynte å løpe oppover plenen for å møte dem, men knærne mine skalv av frykt, og jeg stanset da jeg leste uttrykket i ansiktene deres.

Ally, sa jeg besvergende til meg selv, du er lederen her, du må ta deg sammen!

«Ally! Å, Ally, så godt at du er her!» Tiggy var den første som nådde frem til meg der jeg sto urørlig på gresset og forsøkte å virke rolig. Hun slo armene rundt meg og ga meg en klem. «Vi har ventet på deg i dagevis!»

CeCe var den neste som kom bort til meg, og til slutt Star – skyggen hennes – som forholdt seg taus, men sluttet seg til Tiggy og CeCe i en stor gruppeklem.

Til slutt trakk jeg meg vekk. Jeg så at søstrene mine hadde tårer i øynene, og vi gikk opp til huset sammen uten å si noe.

Følelsen av tap ble stadig sterkere. Pa Salt hadde omtalt dette som vårt private kongerike. Huset skrev seg tilbake til det attende århundre, og det så ut som et eventyrslott med fire tårn og rosa vegger. Det lå helt for seg selv på vår private halvøy, omgitt av fantastiske hager. Jeg hadde alltid følt meg trygg her – men nå virket det allerede tomt, uten Pa Salt.

Da vi kom opp på terrassen, kom den eldste søsteren min, Maia, ut fra Paviljongen som lå bortenfor hovedhuset. Jeg så at det vakre ansiktet var preget av smerte, men hun lyste opp da hun så meg.

«Ally!» utbrøt hun og skyndte seg bort for å hilse på meg.

«Maia,» sa jeg idet hun slo armene rundt meg. «Er det ikke aldeles forferdelig?»

«Jo, det er helt grusomt. Men hvordan fikk du vite det? Vi har forsøkt å få tak i deg de siste to dagene.»

«Skal vi gå inn?» spurte jeg, henvendt til hele flokken. «Så kan jeg forklare da.»

De andre søstrene trengte seg rundt meg da vi gikk inn i huset, men Maia ble hengende etter. Selv om hun var den eldste og den alle gikk til hvis vi hadde et følelsesmessig problem, var det alltid jeg som tok kommandoen når vi var samlet alle sammen. Og jeg visste at det var det hun lot meg gjøre nå.

Ma ventet på oss i hallen og tok imot meg med en varm, taus omfavnelse. Jeg lot meg synke inn i de trøsterike armene hennes og holdt henne tett inntil meg. Det var en lettelse da hun foreslo at vi skulle gå inn på kjøkkenet – det hadde vært en lang reise, og jeg lengtet etter en kopp kaffe.

Claudia, husholdersken vår, gjorde i stand en stor presskanne, og mens vi ventet på at kaffen skulle bli klar, kom Electra inn i rommet. Den langlemmede kroppen klarte å virke uanstrengt elegant i shorts og T-skjorte.

«Ally,» sa hun stillferdig. Da hun kom bort til meg, så jeg hvor sliten hun virket – det var som om noen hadde stukket hull på henne og tappet gløden ut av de store, gyllenbrune øynene. Hun ga meg en fort klem og klemte skulderen min.

Jeg så på hver av søstrene mine etter tur. Nå for tiden var det svært sjelden vi var samlet alle sammen. Når jeg tenkte på årsaken til at det skjedde nå, hoppet hjertet helt opp i halsen på meg. Om ikke lenge måtte jeg få høre hva som hadde skjedd med Pa, men først måtte jeg fortelle dem hvor jeg hadde vært, hva jeg hadde sett der, og hvorfor det hadde tatt meg så lang tid å komme hjem.

«Ja vel.» Jeg trakk pusten dypt og kastet meg ut i det. «Nå skal jeg fortelle dere hva som har skjedd, men ærlig talt skjønner jeg det ikke helt selv heller.» Vi slo oss ned ved bordet, og da jeg så at Ma holdt seg litt for seg selv, gjorde jeg tegn til at hun også måtte sette seg. «Du må også høre dette, Ma. Kanskje du kan forklare hvordan alt henger sammen.»

Ma satte seg, og jeg forsøkte å samle tankene for å gi en logisk fremstilling av det jeg hadde sett og opplevd.

«Jeg har altså vært i Egeerhavet og trent til en regatta i neste uke. Så fikk jeg en invitasjon fra en venn av meg til å tilbringe et par dager om bord i motoryachten hans. Været var fantastisk, og det var deilig å bare slappe av på vannet til en forandring.»

«Hvem sin båt var det?» spurte Electra, slik jeg hadde visst at hun ville gjøre.

«Jeg sa jo at den tilhører en venn av meg,» sa jeg unnvikende. Visst hadde jeg lyst til å fortelle søstrene mine om Theo, men dette var absolutt ikke det rette øyeblikket. «Men altså,» fortsatte jeg, «for et par dager siden fortalte denne vennen min at en kamerat av ham hadde tatt kontakt med ham på radioen for å fortelle at han hadde sett *Titanen* ...»

Jeg tenkte tilbake på dette øyeblikket og tok en slurk kaffe for jeg gjorde mitt beste for å gi en nøktern skildring av de ube-

svarte radiomeldingene våre og min egen forvirring da båten til Pa Salt begynte å bevege seg vekk fra oss. Alle lyttet oppslukt til historien, og jeg så at Ma og Maia vekslet et bedrøvet blikk. Så trakk jeg pusten dypt og forklarte at mobilforbindelsen i området der var så ustabil at jeg ikke hadde fått noen av meldingene deres før i går. Jeg hatet å lyve, men jeg orket ikke å fortelle at jeg rett og slett hadde slått av telefonen. Jeg nevnte heller ikke noe om *Olympus* – den andre yachten Theo og jeg hadde sett i bukten der.

«Og nå håper jeg bare at en av dere kan fortelle meg hva i all verden som foregikk?» sa jeg til slutt. «Hvorfor var *Titanen* i de greske farvannene hvis Pa Salt allerede var ... død?»

Alle snudde seg mot Maia. Jeg så at hun valgte ordene med omhu før hun sa noe. «Pa Salt døde av et hjerteattakk for tre dager siden, Ally. Det var ingenting som kunne gjøres.»

Det ble så mye virkeligere for meg nå da Maia fortalte hva som hadde skjedd. Jeg kjempet mot tårene, og hun fortsatte: «Kroppen hans ble fløyet til *Titanen* og seilt ut i åpen sjø. Han ville stedes til hvile i havet, han ville ikke at vi skulle utsettes for smerten ved en begravelse.»

Jeg så storøyd på henne etter hvert som den fryktelige sannheten demret for meg. «Å, herregud ...» hvisket jeg. «Det betyr at jeg antagelig kom over den private begravelsen hans. Ikke rart at båten satte full fart forover for å komme seg vekk fra meg. Jeg ...»

Jeg klarte ikke å late som jeg var sterk eller rolig lenger. Jeg la hodet i hendene og pustet dypt inn flere ganger for å kontrollere panikken som bølget opp i meg, og søstrene mine samlet seg rundt meg for å prøve å trøste meg. Jeg var ikke vant til å vise følelser i deres påsyn, og jeg ba om unnskyldning og forsøkte å gjenvinne fatningen.

«Det må jo være et grusomt sjokk for deg å innse hva som virkelig foregikk. Vi føler med deg, alle sammen,» sa Tiggy mildt.

«Tusen takk,» fikk jeg frem, og så fulgte jeg opp med noen banale bemerkninger om at Pa en gang for lenge siden hadde sagt til meg at han ønsket å bli begravet i havet. Det var et helt ubegripelig sammentreff at jeg tilfeldigvis hadde støtt på *Tita-*

nen på Pa Salts siste reise. Tanken fikk det til å svimle for meg, og jeg følte en intens trang til å trekke frisk luft. «Folkens,» sa jeg så rolig jeg kunne. «Vil dere unnskyldte meg en liten stund? Jeg trenger å være litt alene.»

Alle nikket medfølende, og jeg forlot kjøkkenet til et akkompagnement av varme støtteerklæringer.

Jeg stoppet opp ute i hallen og så meg fortvilet rundt. Hvor skulle jeg gå for å finne den trøsten jeg hadde behov for? Han var borte, og det nyttet ikke uansett hvor jeg valgte å snu meg, for det fantes ingen trøst.

Jeg sjanglet ut av den tunge inngangsdøren i håp om at den friske luften ville lindre den intense smerten som sprenge i brystet på meg. Bena mine førte meg automatisk ned til brygga, og til min lettelse lå den lille seilbåten vår på plass der nede. Jeg hoppet om bord, heiste seilene og løsnet fortøyningen.

Jeg manøvrerte vekk fra brygga og kjente at vinden var god, så jeg heiste spinnakeren og suste over innsjøen så fort jeg bare kunne. Da jeg omsider hadde fått tømt meg selv for nervøs energi, kastet jeg anker i en bukt som lå i skjul bak et klippefylt nes.

Jeg forsøkte å få orden på tankene mine, å finne en slags mening i det jeg nettopp hadde fått vite. Men det var fullt kaos i hodet mitt, og jeg ble sittende og bare se ut over vannet som en komplett tulling, uten å tenke på noe som helst. Jeg skulle så inderlig ønske jeg kunne finne noe å gripe tak i, noe som kunne få meg til å forstå. De forvirrede trådene i bevisstheten min nektet å gripe fatt i de knusende detaljene i det som faktisk hadde skjedd. Jeg hadde altså vært til stede under det som åpenbart hadde vært Pa Salts begravelse ... men hvorfor hadde jeg vært der og sett den? Var det en grunn til det? Eller var det bare et sammentreff?

Litt etter litt falt kroppen til ro. Hjertet begynte å slå normalt igjen, hjernen begynte så smått å fungere. Da slo realitetene inn over meg. Pa Salt var borte, og det fantes antagelig ingen mening i noe av dette. Hvis jeg, som den evige optimist jeg var, skulle komme meg igjennom dette, måtte jeg simpelthen akseptere kjensgjerningene slik de var. Men alle de holde-

punktene jeg alltid hadde pleid å klamre meg til når det skjedde noe vondt eller vanskelig i livet mitt, forekom meg nytteløse nå – tomme fraser som ble feid vekk av en stormflod av sorg og vantro. De vanlige veiene til trøst og støtte var borte, og ingenting kunne noensinne lindre den smerten jeg følte over at faren min hadde forlatt meg uten å si adjø.

Jeg satt lenge der i akterstavnen på båten og tenkte over at enda en dag passerte her på jorden uten at han var en del av den. Og jeg måtte på en eller annen måte forsone meg med den dårlige samvittigheten jeg hadde fordi jeg hadde satt min egen lykke først i en situasjon der søstrene mine – og Pa – hadde hatt et så fortvilet behov for meg. Jeg hadde sviktet dem alle sammen i det verst tenkelige øyeblikket. Tårene strømmet da jeg løftet ansiktet mot himmelen og ba Pa tilgi meg.

Jeg fant en flaske vann, drakk litt og la meg ned i akterstavnen så den varme brisen kunne danse over meg. Den myke vuggingen av båten virket like beroligende som alltid, og jeg tror til og med jeg duppet av litt.

«Dette øyeblikket er alt vi har, Ally. Det må du aldri glemme ...»

Jeg våknet med bevisstheden om at dette hadde vært et uttrykk for en av Pas viktigste filosofier. Og selv om jeg fremdeles rødmet av forlegenhet ved tanken på hva jeg og Theo antagelig hadde holdt på med da Pa trakk sitt siste sukk – den sterke kontrasten mellom prosessene som begynte og avsluttet livet – sa jeg til meg selv at det ikke hadde spilt noen rolle hverken for ham eller universet om jeg rett og slett hadde drukket en kopp te eller ligget i dyp søvn i stedet. Jeg visste også at faren min mer enn noen annen ville ha vært lykkelig over at jeg hadde funnet en mann som Theo.

Jeg følte meg litt roligere da jeg satte seil tilbake til Atlantis. Men det var én opplysning jeg ikke hadde tatt med i den beskrivelsen jeg hadde gitt søstrene mine av møtet med Pas båt. Jeg visste at jeg måtte dele den med noen i håp om å finne en slags mening i den.

I alle store søskenflokker finnes det grupperinger innenfor helheten. Maia og jeg var de eldste, og jeg bestemte meg for at det var henne jeg ville betro meg til.

Jeg fortøyde seilbåten ved brygga og gikk opp til huset igjen. Klumpen i brystet var i det minste ikke fullt så stor lenger. En åndeløs Marina møtte meg på plenen på veien opp mot huset, og jeg tok imot henne med et ynkelig smil.

«Har du vært ute med seilbåten, Ally?»

«Ja. Jeg trengte litt tid for meg selv for å få orden på tankene mine.»

«Nå har du nettopp gått glipp av alle de andre. De har dratt ut på innsjøen.»

«Alle?»

«Nei, ikke Maia. Hun gikk tilbake til Paviljongen for å jobbe litt.»

Vi vekslet blikk, og selv om jeg så at Pas død hadde gått hardt inn på Ma også, klarte hun som vanlig å sette våre bekymringer og problemer først. Jeg elsket henne for denne evnen. Jeg hadde alltid hatt en fornemmelse av at det var et spesielt bånd mellom henne og Maia, og nå så jeg at hun åpenbart var svært bekymret for henne.

«Jeg hadde tenkt å gå og snakke med henne, så da kan vi holde hverandre med selskap,» sa jeg.

«I så fall kan du si til henne at Georg Hoffman er på vei hit nå, men av en eller annen ubegripelig grunn vil han snakke med meg først. Hun kan komme opp til huset om en times tid. Og du også, selvfølgelig.»

«Det skal jeg si,» nikket jeg.

Ma ga hånden min en kjærlig klem og gikk tilbake til hovedhuset.

Jeg banket forsiktig på døren til Paviljongen, men fikk ikke noe svar. Døren var ulåst, som vanlig, så jeg gikk inn og ropte navnet hennes. Da jeg kom inn i stuen, fant jeg søsteren min sammenkrøllet på sofaen i dyp søvn. De perfekte trekkene var avslappet, det skinnende blanke, mørke håret utbredt i vifteform, som om hun poserte for en fotoseanse. Hun våknet med et rykk da jeg nærmet meg, og satte seg opp med en gang.

«Unnskyld, Maia. Jeg vekket deg visst.»

«Ja, jeg tror jeg sov litt,» sa hun og rødmet.

«Ma sier at de andre jentene har dratt ut på sjøen, så jeg fikk lyst til å komme og snakke med deg. Har du noe imot det?»

«Nei, selvfølgelig ikke.»

Det var tydelig at hun hadde sovet tungt, så jeg tilbød meg å lage en kopp te til oss begge to for å gi henne tid til å komme til seg selv igjen. Da vi satte oss med hvert vårt dampende krus, oppdaget jeg at jeg skalv på hendene, og jeg skjønnte at jeg trengte noe sterkere enn te hvis jeg skulle klare å fortelle historien min.

«Det er noe hvitvin i kjøleskapet,» sa Maia forståelsesfullt og gikk for å hente et glass til meg.

Da jeg hadde tatt en slurk, samlet jeg alle mine krefter og fortalte henne at jeg hadde sett Kreeg Eszus båt ved siden av Pas to dager tidligere. Jeg ble overrasket da jeg så at hun ble helt blek, og selv om jeg også hadde vært oppskaket over at *Olympus* hadde vært så nær – og spesielt nå, etter at jeg hadde fått vite hva som foregikk om bord på *Titanen* – virket Maia langt mer sjokkert enn jeg hadde ventet. Jeg så hvordan hun kjempet for å gjenvinne fatningen og prøvde å avdramatisere det hele og trøste meg så godt hun kunne.

«Ally, ikke tenk mer på den andre båten som var der – det har ingen betydning. Men jeg synes faktisk det er en trøst å vite at du var der og så det området der Pa valgte å bli begravet. Kanskje vi kan gjøre som Tiggy foreslo og ta et cruise dit senere i sommer, alle sammen, og legge en krans på vannet.»

«Det verste er at jeg har så dårlig samvittighet!» sa jeg plutselig. Jeg klarte ikke å holde det for meg selv lenger.

«Hvorfor det?»

«Fordi ... de dagene jeg var om bord i den båten var så deilige! Jeg var så lykkelig, lykkeligere enn jeg har vært noen gang før i mitt liv! Og sannheten er at jeg ikke ville at noen skulle ta kontakt med meg, så jeg slo av mobilen. Og Pa døde mens den var avslått! Han trengte meg, og jeg var ikke der!»

«Ally, Ally ...» Maia kom og satte seg ved siden av meg, strøk håret vekk fra ansiktet mitt og vugget meg varsomt i armene sine. «Ingen av oss var der. Og skal jeg være ærlig, tror jeg det var slik Pa ville ha det. Du må huske på at jeg bor her, men selv *jeg* var ikke hjemme da det skjedde. Ut fra det Ma har sagt, var det ingenting noen kunne ha gjort. Og det må vi bare tro på.»

«Ja, jeg vet det. Men det var så mange ting jeg gjerne ville spurt ham om, så mye jeg ville ha fortalt ham – og nå er han borte.»

«Jeg tror vi føler det slik, alle sammen. Men vi har i det minste hverandre.»

«Ja, det har vi. Tusen takk, Maia,» sa jeg. «Er det ikke rart å tenke på at livet kan bli snudd på hodet bare i løpet av noen få timer?»

«Jo, det er det. Og forresten – en gang det passer seg slik, skulle jeg gjerne høre litt om grunnen til at du var så lykkelig,» sa hun smilende.

Jeg tenkte på Theo og gledet meg over hvor trøsterikt det var. «Jeg lover å fortelle deg om det, men ikke riktig ennå. Si meg, hvordan har du det, Maia?» spurte jeg for å komme vekk fra emnet.

«Det går vel greit nok,» sa hun med et skuldertrekk. «Jeg er fremdeles i sjakk, akkurat som alle andre.»

«Ja, selvsagt er du det, og det kan ikke ha vært noen enkel jobb å fortelle det til alle oss andre. Jeg er lei for at jeg ikke var her og kunne hjelpe deg.»

«Men nå er du her, heldigvis, og det betyr at vi endelig kan få i stand et møte med Georg Hoffman og ta fatt på veien videre.»

«Å, ja,» sa jeg og så på klokken. «Jeg glemte å si at Ma har bedt om at vi må komme opp til huset om en time. Georg kan være her når som helst nå, men han ville visst gjerne snakke med henne først, forsto jeg. Så,» spurte jeg med et sukk, «kan jeg få et glass vin til mens vi venter?»